

REBECCA
ST. JAMES

KŘEŠŤANSKÁ SPEVÁČKA
HOVORÍ O SVOJOM ŽIVOTE

Menno Simons
alebo „Nielen o krste“

PROROCI NÁVRATU
Prenasledovanie kresťanov
v dejinách 12. časť

Stav srdca,
ktorý môže
zničiť tvoju vieru

Skutočný príbeh
Svědectví manželů
Dietrichových

EVANGELIZACE V MEXICKÉM STYLU

Návštěva rodiny Taxových
v českých a slovenských sborech

Preklad Biblie
Evanjelium podľa
Matúša 12. kapitola

NOVINKA

John F. Walvoord:

ARMAGEDON, ROPA a TEROR

Konečně v českém jazyce!

„Válka na Blízkém východě. Nukleární technologie v rukách nebezpečných zemí. Nestabilita trhu s ropou. Teroristické útoky na půdě USA. Vyhrožování vymazáním Izraele „z mapy světa“. Nová spojení mezi Ruskem a blízkovýchodními národy.

Tyto znepokojující světové události potvrzují předpovědi Dr. Johna F. Walvoorda, všeobecně uznávaného jako otce moderního biblického proroctví. Nejprve se jeho předpovědi zdály být za hranicemi možného – dokud se nezačaly naplňovat. Právě Walvoord správně předpověděl vytvoření izraelského státu, předvídal také, že padne železná opona, a varoval, že ropa učiní z Blízkého východu ohnisko světového konfliktu. Toto nové a zcela zrevidované vydání jeho bestselleru podle žebříčku New York Times s názvem Armagedon, ropa a krize Blízkého východu odkrývá dvanáct šokujících světových událostí, které se ještě musí odehrát.“

221 strán
© COM SK s.r.o.

Tim Dudley:

Lester Sumrall životný příběh

V humorných příbězích ho bolo těžké porazit. Člověk tisícov příběhů a rychlého úsměvu, který niesol duchovnou moc od Pána. Výsledkem tejto povahy bolo, že Lester Sumrall pracoval pre rozvoj evanjelia ohromujúcich 65 rokov. Vodca.

Tento gigant letničných kruhov sa tak nikdy nevidel a radšej uprednostnil zdolanie obrovských projektov, ktoré Boh mal pre neho. Od svojich veselých začiatkov, keď ako tínedžer začal naplňovať miestnosť zmätenými farmármi, až po jeho záverečnú prácu riaditeľa svetovej služby pre hladných, Sumrall žil bez toho, že by to musel ľutovať.

Tento pohľad cez jeho život je striedavo zábavný, dojímavý a inšpirujúci. Kresťania budú mať pôžitok z nadšenia a z moci tohto veľmi pozoruhodného života.

Sumrall odišiel v roku 1996, ale nie skôr ako na to pripravil svoju službu. Pracoval až do konca, aby nasýtil duše a telá, túžby svojho mimoriadneho života.

Počet strán: 184 + 24 obrazová príloha
Formát: 206 x 134 mm

Objednávky:

COM SK s.r.o., Lazovná 72, 974 01 Banská Bystrica tel.: +421 48 414 65 49, e-mail: knihkupectvo@milost.sk www.milost.sk

LOGOS
kresťanský mesačník

Šéfredaktor:
Jaroslav Kříž

Redakcia:
Mgr. Daniel Šobr
Bc. Peter Málík
Bc. Rastislav Bravčok

Externí dopisovatelia:
Ing. Gabriel Minárik
Ing. Pavel Bartošík
Mgr. Martin Bielik
Ing. Radovan Kapusta, ACCA, CA
MUDr. Zuzana Iľášová
Radoslav Tomík
Ing. Bohuslav Šlichtík
RNDr. Miroslav Iľáš, PhD.
Mgr. Alena Filipková

Preklady textov:
Zlata Radnótyová
Lýdia Takáčová
Jaroslava Marcineková

Redakcia textov:
Ing. Ružena Hlinková
Mgr. Lenka Dunajská

Gramatická úprava:
Anna Křížová st.
Ing. Ružena Hlinková
Martin Petr
Mgr. Světlana Petrová

Grafická úprava:
Jaroslav Kříž ml.

Tlač: KOPRINT s.r.o.
Distribúcia: Toppres d.a.
Reg. č. MK: 2970/09
ISSN: 1336-7331

Vydavateľ:
COM SK s.r.o.
Lazovná 72
974 01 Banská Bystrica
IČO: 43 962 394

tel./fax: +421 (0)48 414 65 49
+421 (0)903 651 217
e-mail: milost@milost.sk
www.milost.sk

PRÍSPEVKY:
Banská Bystrica
č.ú.: 2620782057/1100
Žiar nad Hronom
č.ú.: 1393630154/0200
Martin
č.ú.: 2628371869/1100
pre Námestovo je VS: 111
Žilina
č.ú.: 1686938558/0200
Brezno
č.ú.: 2623054039/1100
Nitra
č.ú.: 232892028/0900
Bratislava
č.ú.: 2629794492/1100

Pokračujeme

Pozdravujem všetkých čitateľov Logosu. Ďakujeme vám, že nám zachováate priazeň.

Ani sme sa nenazdali a máme pred dverami leto. Neviem ako vy, ale mne sa zdá, že čas beží stále rýchlejšie. Vedieť sa v ňom zorientovať a správne reagovať na nové a nové výzvy je podstatou úspechu.

Mojžiš hovorí Bohu: „**Nauč nás tak počítať naše dni, aby sme uvodili múdrosť do srdca.**“ (Žalm 90,12)

Mojžišova genialita nebola iba v tom, že raz či dvakrát správne zareagoval na Božie výzvy. Aj po rokoch sa vedel zastaviť, zhodnotiť veci a pýtať od Boha múdrosť, aby jeho život nebol premárnený nepodstatnými vecami. Dnešná doba prináša tak veľa nepodstatných vecí, ktoré zahltia našu pozornosť, že človek mína to najlepšie, čo Boh pre neho má. Často aj naša námaha má menšiu efektívnosť, lebo robíme veci automaticky, stereotypne.

„**Ak je železo tupé, a niekto nenabrúsi jeho ostria, človek musí napnúť sily; avšak lepšie to spraví múdrosť.**“ (Kazateľ 10,10)

Múdrosť nie je a priori otázkou vzdelania. Aj jednoduchý človek vie disponovať múdrosťou pre život a aj profesor môže robiť veľké chyby. Počiatkom múdrosti je Božia bázeň (Príslovie 9,10). Ide o uvedomenie si, že existencia nie je samovoľná a večnosť je veľmi dlhá na to, aby sme nerešpektovali Božie výroky. Aj v prípade človeka vo vysokom postavení, pokiaľ nepochopí, že nad ním je Najvyšší, bude jeho život a dielo márnou snahou. Pavol hovorí, že keď svet vo svojej múdrosti nepoznal Božiu múdrosť, ale Ho zaprel, rozhodol sa Boh v bláznovstve kázania zachrániť svet. Evanjelium a obrátenie sa k Bohu celým srdcom je najväčšou devízou žijúceho človeka.

Ak nie vo všetkom máme múdrosť, respektíve nevládame riešiť niektoré ťažkosti, máme možnosť žiadať vo viere o múdrosť – a práve múdrosť rozpletie ťažké uzly.

„**Počuj, ty, môj synu, a buď múdry a uprav svoje srdce rovnou cestou.**“ (Príslovie 23,19)

Rastislav Bravčok

Obsah

Evanjelium podľa Matúša Preklad Biblie	4	
Stav srdca, ktorý môže zničiť tvoju vieru Vyučovanie	7	
Rebecca St. James Kultúra	8	
Menno Simons Z histórie	14	
Evanelizace v mexickém stylu Zo života cirkvi	18	
Proroci návratu Z histórie	22	
Svědectví manželů Dietrichových Skutočný příběh	26	

Preklad Biblie

Evanjelium
podľa Matúša
12. kapitola

Ako beží čas a pokračujú práce na preklade Novej zmluvy, prinášame vám ďalšiu časť Matúšovho evanjelia, tentokrát 12. kapitolu, v ktorej čítame o tom, ako bola Mesiášova služba atakovaná zo strany farizejov, znalcov Písma a dokonca aj členov Ježišovej rodiny. Je pozoruhodné, že Pán všetky tieto konfrontácie využil na to, aby svojich učeníkov vyučoval dôležitým duchovným pravdám a princípom. Poďme sa najskôr začítať do textu 12. kapitoly Matúša v novom preklade a neskôr sa pozrieme na duchovný odkaz tohoto textu.

Evanjelium podľa Matúša

12. KAPITOLA

1 Vtedy išiel Ježiš počas šabatu cez obilné pole. Jeho učeníci boli hladní, a tak začali trhať klasy a jesť. 2 Keď to videli farizeji, povedali mu: „Pozri, tvoji učeníci robia to, čo sa cez šabat nesmie!“ 3 On sa ich spýtal: „Nečítali ste, čo spravil Dávid, keď vyhľadol on aj tí, čo boli s ním? 4 Ako vošiel do Božieho domu a jedol chleby predloženia, ktoré nesmel jesť on ani tí, čo boli s ním, iba samotní kňazi? 5 Nečítali ste v Zákone, že kňazi v chráme počas šabatu znesväcujú šabat, a predsa sú nevinní? 6 A ja vám hovorím, že tu je niekto väčší ako chrám! 7 Keby ste však vedeli, čo znamená: „Milosrdenstvo chcem, a nie obeť“, neodsúdili by ste nevinných. 8 Lebo Syn človeka je pánom aj nad šabatou!“

Pán nad šabatom

Farizeji vzniesli proti Ježišovi vážnu námietku, že porušuje Mojžišov zákon, keď slúži ľuďom cez šabat. Vo svojej kritike boli nekompromisní. Veď Ježiš a jeho učeníci počas šabatu cestovali, zbierali obilie a činili zázraky, a to všetko úplne verejne!

Keď sa farizeji sťažovali na Ježišových učeníkov, že robia to, čo sa cez šabat nesmie, Pán nijako nepopieral, že došlo k porušeniu zákona o šabate, ale dodal, že existuje väčší a dôležitejší zákon, ako je tento. Uviedol konkrétne príklady z Písma, pri ktorých došlo k porušeniu Mojžišovho zákona, ktoré bolo akceptovateľné pred Bohom. Zmienil kráľa Dávida, ktorý sa na úteku pred Saulom uchýlil do Nóba k veľkňazovi Achímelechovi. (1 Sam 21) Vtedy sa stalo, že on aj jeho hladná družina jedli posvätný chlieb predloženia, ktorý bol vystavený v Mojžišovom svätostánku a keď sa vymenil za čerstvý, mohli ho zjesť iba kňazi. Dávid, pomazaný za kráľa nad Izraelom, však bol spolu so svojimi spoločníkmi na úteku pred kráľom Saulom, ktorý mu usiloval o život. V tejto situácii boli posvätné chleby jediným jedlom, ku ktorému sa mohli dostať, a tak jediným riešením ich situácie. Podobne aj učeníci, ktorí boli na cestách so svojim

9 Odišiel odtiaľ a prišiel do ich synagógy. 10 Tam bol človek, ktorý mal odumretú ruku. Aby mohli Ježiša obžalovať, opýtali sa ho: „Smie sa uzdravovať cez šabat?“ 11 On im odpovedal: „Kto z vás je taký, že keby mal jednu ovcu a tá by mu cez šabat spadla do jamy, nechtyl by ju a nevytiahol? 12 A o koľko je človek cennejší ako ovca! Preto sa cez šabat smie konať dobro.“ 13 Vtedy povedal tomu človeku: „Vystri ruku!“ On ju vystrel a bola znovu zdravá ako tá druhá. 14 Farizeji však vyšli a radišli sa proti nemu, ako ho zabiť. 15 No Ježiš to poznal a odišiel odtiaľ. Išli za ním veľké davy; on ich všetkých uzdravil 16 a napomínal ich, nech ho nepreznadia. 17 Tak sa malo naplniť, čo bolo povedané cez proroka Izaiáša: 18 „Tu je môj služobník, ktorého som si vybral, môj milovaný, z ktorého sa teší moja duša. Položím naňho svojho Ducha a on oznámi národom spravodlivosť¹. 19 Nebude sa vadiť ani kričať, nikto nebude na uliciach počuť jeho hlas. 20 Nalomenú trstinu nedolomí a tlejúci knôt nezahasi, kým neprivedie spravodlivosť k víťazstvu. 21 V jeho mene bude nádej národov.“

22 Vtedy k nemu priniesli demonizovaného, ktorý bol slepý a nemý². Uzdravil ho, takže ten slepý a nemý aj hovoril, aj videl. 23 Všetky tie davy žasli a hovorili: „Nie je to syn Dávida?“ 24 Začuli to farizeji. „Tento nevyháňa démonov inak než Belzebulom, kniežaťom démonov!“ povedali. 25 Ježiš poznal ich zmýšľanie a povedal im: „Každé kráľovstvo rozdelené

1 al. súd; tak aj vo v. 20
2 al. hluchý

samo proti sebe pustne a žiadne mesto alebo dom rozdelený sám proti sebe neobstojí. 26 Ak satan vyháňa satana, je sám proti sebe rozdelený – ako teda obostojí jeho kráľovstvo? 27 A ak ja vyhánam démonov Belzebulom, kým ich vyhánajú vaši synovia? Preto oni budú vašimi sudcami! 28 Ale ak ja vyhánam démonov Božím Duchom, už k vám prišlo Božie kráľovstvo. 29 Alebo ako môže niekto vojsť do domu siláka a ulúpiť jeho veci³, ak najskôr toho siláka nezviaže? Potom vylúpi jeho dom. 30 Kto nie je so mnou, je proti mne, a kto nezhrmažďuje so mnou, rozhadzuje. 31 Preto vám hovorím: Každý hriech alebo rúhanie bude ľuďom odpustené, ale rúhanie sa Duchu nebude ľuďom odpustené! 32 A kto by povedal slovo proti Synovi človeka, tomu bude odpustené. Kto by však hovoril proti Svätému Duchu, tomu nebude odpustené ani v tomto veku, ani v budúcom. 33 Buď vypestujte dobrý strom a jeho ovocie bude dobré, alebo vypestujte zlý strom a jeho ovocie bude zlé, lebo strom sa pozná po ovocí. 34 Plemeno vreteníc! Ako môžete hovoriť dobré veci, keď ste zlí? Lebo ústa hovoria to, čoho je plné srdce. 35 Dobrý človek z dobrého pokladu srdca vynáša dobré veci a zlý človek zo zlého pokladu vynáša zlé veci. 36 Ale hovorím vám, že z každého neužitočného slova, ktoré by ľudia povedali, sa budú zodpovedať v deň súdu. 37 Lebo podľa svojich slov budeš ospravedlnený a podľa svojich slov budeš odsúdený.“

3 al. nádoby / náradie

38 Vtedy niektorí zo znalcov Písma a farizejov povedali: „Učiteľ, chceme od teba vidieť znamenie.“ 39 On im odpovedal: „Zlá a cudzoložná generácia si žiada znamenie, ale nebude jej dané, iba ak znamenie proroka Jonáša. 40 Lebo tak ako bol Jonáš tri dni a tri noci v bruchu veľryby, tak bude Syn človeka tri dni a tri noci v srdci zeme. 41 Muži z Ninive vystúpia na súde s touto generáciou a odsúdia ju, lebo robili pokánie na základe Jonášovho kázania. A vidíte, tu je niekto väčší ako Jonáš! 42 Kráľovná z juhu⁴ sa postaví na súde s touto generáciou a odsúdi ju, lebo prišla až z konca zeme, aby počula Šalamúnovu múdrosť. A vidíte, tu je niekto väčší ako Šalamún! 43 Keď nečistý duch vyjde z človeka, prechádza miestami bez vody, hľadá oddych, no nenachádza. 44 Vtedy povie: „Vrátim sa do svojho domu, odkiaľ som vyšiel.“ Vráti sa a nájde ho prázdny, vyzmetaný a ozdobený. 45 Potom ide a zoberie so sebou sedem iných duchov, horších ako on, a vjdú a budú tam bývať. Posledné veci toho človeka budú horšie ako prvé. Tak bude aj s touto zlou generáciou.“

46 Kým ešte hovoril k davom, jeho matka a bratia stáli vonku a chceli s ním hovoriť. 47 Ktosi mu povedal: „Pozri, tvoja matka a tvoji bratia stoja vonku a chcú s tebou hovoriť.“ 48 On však odpovedal tomu, čo mu to oznámil: „Kto je moja matka a kto sú moji bratia?“ 49 Vystrel ruku k svojim učeníkom a povedal: „Pozrite: moja matka a moji bratia! 50 Lebo každý, kto koná vôľu môjho Otca, ktorý je v nebesiach, mi je bratom, sestrou aj matkou.“

4 t. j. kráľovná zo Sáby; 1 Kr 10

Božie kráľovstvo čelí odporu náboženských predstaviteľov

Všetko, čo Pán v 12. kapitole Matúša vykonal, sa stretlo s kritikou a odporom zo strany farizejov, znalcov Písma a nakoniec aj Ježišových príbuzných. Keď čítame tieto riadky, doslova pred očami sa nám uskutočňuje jeden z duchovných princípov: a to, že prejavy Božieho kráľovstva v tomto svete vždy narazia na odpor. Samozrejme, že ide o odpor satanovho kráľovstva temnoty, no ten sa uskutočňuje veľmi rozmanito, rafinovane a prichádza tam, kde by sme ho z prirodzeného hľadiska neočakávali. Kto by si len pomyslel, že najväčšími nepriateľmi a kritikmi Božieho Syna, ktorý prišiel na svet, budú náboženský predstavitelia? V priebehu dejín kresťanstva sa tento princíp stále znovu a znovu opakuje. Mnohí ušľachtilí hrdinovia viery boli odsúdení poprednými náboženskými predstaviteľmi a často aj popravení ako kacíři. Stalo sa to presne v duchu Ježišových slov, že jeho učeníkov budú prenasledovať rovnako ako jeho samotného. (Mt 5,11)

majstrom Ježišom a boli hladní, využili príležitosť najesť sa na poli bez ohľadu na to, že bol šabat.

Druhým príkladom, ktorý Pán uvádza, je výnimka pre kňazov, ktorí môžu vykonávať svoju službu v jeruzalemskom chráme aj počas šabatu, a pritom neporušia zákon. Mesiáš je však ešte väčší ako chrám a je zvrchovaným Pánom nad šabatom.

Problém farizejov nespočíval v tom, že by nepoznali Božie slovo a nesnažili sa podľa neho žiť, práve naopak, v naplňovaní zákona boli až priveľmi horliví. To, čo bolo zlé na ich prístupe k Bohu aj k ľuďom, bola ich neznalosť ducha Písma a Božieho charakteru. Ježiš im vytkol, že vôbec neporozumeli odkazu prorokov, konkrétne proroka Hozeáša, ktorého výrok „Milosrdenstvo chcem, a nie obeť“ očividne vôbec nepochopili. Striktne sa držali svojho výkladu zákona a neboli schopní prejavíť žiaden súcit a zľutovanie.

Farizejský nedostatok milosrdenstva sa prejavil ešte tú istú sobotu na bohoslužbe v synagóge. Farizeji si všimli, že tam bol prítomný človek s „uschnutou“, pravdepodobne odumretou alebo ochrnutou rukou. Boli zvedaví, čo urobí Ježiš, keď ho zbada. Aby mali podklady pre jeho obžalobu, položili mu teologickú otázku, či sa smie cez šabat uzdravovať alebo nie. Pán im opäť odpovedal

príbehom, ktorý odhalil ich vlastné pokrytectvo. Aj oni sami by predsa zachránili svoju ovcu, keby im cez šabat spadla do jamy. Svojomu zvieraťu by teda preukázali milosrdenstvo, no človeku, ktorý je omnoho cennejší ako ovca, by ho svojím zákonníckym postojom odopreli.

Poďme sa pozrieť na to, čo presne hovorí prorok Hozeáš, ktorého Ježiš v tejto súvislosti citoval: „**Lebo milosrdenstvo chcem a nie obeť, a známosť Božia je nad zápalné obeti.**“ (Hoz 6,6) Tým, čo v Božích očiach prevyšuje formálne náboženstvo reprezentované obetami a prísny dodržiavaním pravidiel zákona, je ozajstné poznanie Boha a porozumenie jeho charakteru dobroty a lásky. Toto farizejom naozaj chýbalo. Ježišovo správanie ich naplnilo takou zlosťou, že začali rozmýšľať o tom, ako ho zabiť.

Boží vyvolený služobník nasledovaný davmi

Ježiš poznal plány farizejov na jeho fyzickú likvidáciu, a preto sa rozhodol odísť z mesta, kde bola táto synagóga. Vybral sa za ním obrovský dav obyčajných ľudí, ktorí neboli zaťaženi

náboženskou pýchou a pokrytectvom farizejov a znalcov Písma. Títo ľudia, ktorí sa nepohoršovali nad Mesiášom a prichádzali za ním s jednoduchou vierou, boli všetci uzdravení. Ježiš ich prekvapivo napomínal, aby neprezradili, kým je. Naplnilo sa tak Izaiášovo proroctvo o pokore Božieho služobníka, ktorý sa nevádi, nekričí a „nalomenú trstinu nedolomí ani tlejúci knôt nezahasí“.

Rúhanie proti Svätému Duchu

K Ježišovi priniesli ťažko postihnutého človeka, ktorý bol demonizovaný a k tomu aj slepý a hluchonemý. Tento človek začal vidieť a rozprávať. Išlo zrejme o taký pôsobivý zázrak, že ľudia začali o Ježišovi verejne hovoriť ako o Dávidovom synovi a priznávali mu tak nárok na júdejský kráľovský trón. Protireakciou zo strany farizejov bolo obvinenie Ježiša z čarodejníctva. Začali tvrdiť, že démonov vyháňa prostredníctvom satanskej moci. Predchádzajúce obvinenie z porušovania Mojžišovho zákona nahradila oveľa závažnejšia obžaloba, ktorá isto súvisela s ich snahou viesť proti Pánovi „inkvizičný proces“, ktorý by skončil vynesením rozsudku smrti.

Pán reagoval tak, že najskôr poukázal na nelogickosť tohto obvinenia, a potom dôrazne varoval farizejov, aby si dávali pozor na to, čo hovoria. Ako by mohol satan vyháňať satana? Veď v jeho kráľovstve by bolo rozdelenie a žiadne kráľovstvo, v ktorom prebieha vnútorný konflikt, neprekvitá, ale pustne; podobne je tomu

Farizeji si žiadajú znamenie

Po tom, čo neuspeli so svojou kritikou voči Pánovi, zmenili znalci Písma a farizeji taktiku. Ježiša už neoznačovali za čarodeja, používajúceho satanské sily, ale oslovili ho ako učiteľa – rabína a žiadali si od neho vidieť znamenie. Pán im odmietol ukázať znamenie. Jediné znamenie, ktoré im slúbil, bolo znamenie proroka Jonáša, ktorým mala byť jeho smrť na kríži a vzkriesenie po troch dňoch. Ich generáciu označil ako ľudí, ktorí nie sú ochotní robiť pokánie. V porovnaní s obyvateľmi Ninive a kráľovnou zo Saby, ktorí vo svojej generácii dokázali reagovať na odkaz Božích služobníkov, farizeji, ktorí sa snažili o diskreditáciu Ježiša, úplne zlyhali. Skrze Pána síce mohli zakúsiť Božiu moc, aj oslobodenie od démonov, ale svojou nekajúcnosťou sa otvorili pre ešte väčšiu demonizáciu.

Nepochopenie od najbližších

Keď sa Pán vysporiadal s kritikou a intrigami farizejov, prišla ďalšia rana. Ježiša vyhľadali jeho príbuzní. Matka s jeho bratmi s ním chceli hovoriť. O dôvode tohto rozhovoru Matúšovo evanjelium mlčí, Marek ho však uvádza: „*Keď to počuli Jeho príbuzní, vyšli Ho zlapať, lebo hovorili, že postúpil z rozumu.*“ (Mk 3,21) Možno sa domnievali, že to preháňa, keď takto konfrontuje farizejov a hovorí kontroverzné veci. Mária, ktorá zažila anjelské navštívenie a počula proroctvá o svojom Synovi, asi nepochybovala

Poznanie Boha a porozumenie jeho charakteru dobroty a lásky prevyšuje formálne náboženstvo reprezentované prísnyim dodržiavaním pravidiel zákona.

aj vo vnútorne rozdelenej domácnosti. Keďže aj mnohí z farizejov slúžili ako exorcisti, Pán na túto skutočnosť poukázal a položil otázku, v koho mene vyhánajú démonov oni. Farizejských obvinení sa nezlakol a urobil niekoľko smelých prehlásení: démonov vyháňa Božím Duchom, čo znamená, že sa už prejavilo Božie kráľovstvo. Grécke sloveso použité v 28. verši (*fthano*) doslova znamená, „prísť vopred“ alebo „predísť“. Naznačuje to skutočnosť, že Božie kráľovstvo sa prejavilo v moci ako keby „predčasne“, teda ešte pred tým, ako bolo dokonané vykúpenie a Mesiáš bol oslávený.

Keď farizeji kritizovali dielo Božieho Ducha a označili ho za dielo Belzebuba (niektoré iné rukopisy majú Belzebuba), t. j. satana, dopustili sa hriechu rúhania Duchu Svätému, ktorý Ježiš označil za veľmi závažný. Tento hriech označil za jediný neodpustiteľný! Je zaujímavé, že veľakrát v dejinách prebudeneckých hnutí bolo náboženskými predstaviteľmi dielo Ducha Svätého označené za diabolické alebo démonické. Pánovo varovanie je teda rovnako aktuálne aj dnes. Je dôležité dávať si pozor na to, aby sme nikdy neodsúdili dielo Ducha, aj keď niekedy môže vyzerať veľmi bizarné, podobne, ako tomu bolo na Letnici v Jeruzaleme. (Sk 2)

Farizeji boli zlí, a preto hovorili zlé veci. Ich slová boli odzrkadlením nenávisti voči Kristovi, ktorú prechovávali vo svojich srdciach. Boli ako zlé stromy, na ktorých sa urodilo zlé ovocie. Keď obvinili Pána z čarodejníctva, veľmi nerozmýšľali nad tým, čo hovoria, iba sa snažili nájsť proti nemu nejaký argument. Preto ich Ježiš varoval, že z každého prázdneho (alebo neužitočného) slova sa budú zodpovedať v súdny deň.

o jeho mesiášstve, ale spôsob, akým ho Ježiš realizoval, sa jej zrejme veľmi nepozdával. Pán Ježiš mal isto svoju rodinu rád, ale zo spôsobu, akým reagoval na ich snahu ho odviesť a dohovoriť mu, vidíme, že ich postoj považoval za závažnú chybu. Jeho rodinou boli tí, ktorí sa na ňom nepohoršili a konali vôľu jeho Nebeského Otca. To, že v postojoch Ježišových príbuzných došlo k náprave, vidíme na skutočnosti, že po Kristovej smrti a vzkriesení nachádzame jeho matku v kruhu apoštolov v hornej dvorane, s ktorými zažila naplnenie Duchom Svätým na Letnici. Je veľmi pravdepodobné, že tam vtedy bol aj Pánov brat Jakub, ktorý sa neskôr stal vedúcou autoritou jeruzalemského zboru.

Pánova schopnosť vysporiadať sa s protivenstvami, nerobiť kompromisy je príkladom pre každého veriaceho, ktorý chce slúžiť Bohu v moci Ducha. Jeho reakcie na kritiku a osočovanie sú pre nás zdrojom poučenia a povzbudenia, že aj v takýchto situáciách sa dá obstať a zvíťaziť.

Daniel Šobr

Ak vám záleží na vzniku tohoto nového slovenského prekladu Písma, prosíme, podporte ho svojimi modlitbami a finančnými darmi na špeciálnom účte Slovenskej tlačovej misie:
2921826148/1100

Joyce Meyer

Náboženské pokrytectvo je toxické pre tvoje duchovné zdravie. Ak ním trpíš, nechaj sa vyliečiť Bohom.

Každý rok, keď absolvujem lekársku prehliadku, mi lekár skontroluje srdce. Ako kresťania si potrebujeme kontrolovať naše duchovné srdcia – naše emócie, duchovný život, mentálny život a fyzický život, a to oveľa častejšie než len raz do roka.

Príslovie 4,23 hovorí: „*Nadovšetko, čo treba strážiť, stráž svoje srdce, lebo z neho pochádza život.*“

Nehovorí sa tam, že Boh bude strážiť tvoje srdce, ani že to bude robiť tvoj pastor či sused. Je tam napísané, že ty si máš strážiť svoje srdce. Toto mám na mysli, keď hovorím, že si potrebujeme skontrolovať srdce.

Stav srdca, ktorý môže zničiť tvoju vieru

Náboženské pokrytectvo je toxické pre tvoje duchovné zdravie.

Len si pomysli, koľko času ti zaberie ranná príprava, keď ideš von, aby si sa uistil, že vyzeráš dobre. Môjmu manželovi Davovi to zaberie nejaký čas, ale je to nič v porovnaní so mnou.

Čiže, ak sme ochotní vynaložiť námahu na to, aby sme sa uistili, že náš zovňajšok je v poriadku – že nič nie je pokrčené, rúž nie je rozmazaný, náušnice sú na správnom mieste, všetko je „cool“ – tak potom určite môžeme venovať čas tomu, aby sme si dali do poriadku aj srdce.

Je veľa rôznych druhov stavu srdca, na ktoré si musíme neustále dávať pozor. Ak niektorý z nich nájdeme, musíme urobiť všetko, čo je v našich silách, aby sme sa ich zbavili. Jedným z týchto stavov je „pokrytecké srdce“. Pokrytec je človek, ktorý všetkým dookola hovorí, čo majú robiť, ale sám nič z toho nerobí. Taký človek vie, čo by mali robiť ostatní, ale on to nerobí.

Na toto si musíme dávať pozor. Počúvame kázania o láske, milosrdenstve a odpustení. Ale keď to neuplatňujeme vo svojich životoch slovom aj skutkom, potom na čo je nám také poznanie?

Ja som bola v tejto oblasti veľmi zlá. S Daveom sme chodili do cirkvi a s ostatnými hovorili „Amen“. Ale po zhromaždení sme šli na obed s „elitnou“ skupinou z cirkvi a ohovárali sme tých, ktorí tam neboli, čo mal kto oblečené, čo robil kazateľ atď.

Bola som pokrytec – náboženská osoba, ktoré vie, čo je správne, ale nekoná podľa toho. Vidíte, v cirkvi som sa tvárila určitým spôsobom, ale moje chovanie mimo cirkiev ukázalo, kde sa moje srdce v skutočnosti nachádza. Musíme sa samých seba pýtať: „Čo robíme?“ nie „Čo predstierame, že robíme?“

Spomínate si na figovník, ktorý Ježiš prekliat? Prechádzal okolo a bol hladný.

Z diaľky zbadal figový strom, ktorý mal listie. Prišiel bližšie, aby si z neho niečo odtrhol, ale nebolo na ňom žiadne ovocie, tak ho prekliat a povedal: „Nech už nikdy nedávaš ovocie.“

Nikdy som tomu nerozumela. Vlastne som ten figovník lutovala. Myslela som si: *To nie je fér. Len preto, že nemal niečo, čo si potreboval, musel byť ten strom prekliaty.* Potom som sa ale o figovníku niečo naučila, a to, že keď má figovník listy, tak pod listami by mal mať aj ovocie.

Ježiš videl listy – v našom prípade to môže byť nálepka, že patríme Ježišovi, že navštevujeme cirkev – ale keď hľadal ovocie, zistil, že ten strom ho podviedol.

Bol ako pokrytec: predstieral, že má niečo, čo nemal. Ako kresťania si musíme dať pozor, aby sme nechodili len s hromadou listia na sebe a pritom bez ovocia.

Žijeme v hladujúcom svete a je tu veľa hladných ľudí. Hovorím o ľuďoch, ktorí potrebujú Boha. Potrebujú svetlo. Potrebujú pravdu. Potrebujú nádej, niečo reálne, čoho sa môžu zachytiť.

Ak sa chceš uistiť, že si človek, ktorý má ovocie potrebné k tomu, aby sa ľudia okolo teba mohli stretnúť s Bohom, potom musíš chrániť svoje srdce – tú najhlbšiu časť svojej osobnosti – a odstrániť každé semeno pokrytectva.

Nájdí si dnes čas, daj si stretnutie sám so sebou a polož si ťažké otázky. Potom požiadať Boha, aby sa s tebou stretol tam, kde si, a zmenil tvoje srdce. On ťa nikdy nesklame a vždy ti dá milosť, aby si vedel ustrážiť svoje srdce tak, aby Jeho láska a život mohli skrze teba prúdiť.

Joyce Meyer patrí podľa rebríčka New York Times medzi najlepšie predávaných autorov. Napísala takmer 90 kníh a je zakladateľkou Joyce Meyer Ministries.

Zdroj: Charizma
Preklad: Jaroslava Marcineková

Mnohí z vás, ktorí sa bližšie zaujímajú o súčasnú kresťanskú hudbu, sa určite stretli s menom Rebecca St. James. Jej skladby totiž patria medzi najobľúbenejšie kresťanské piesne. Pre tých, ktorí túto nadanú a obľúbenú speváčku nepoznajú, sa ju budeme snažiť na nasledujúcich stránkach stručne predstaviť. O svojom živote nám sama povie vo vybraných otázkach, ktoré jej boli položené pri rôznych rozhovoroch.

Vo veku 12 rokov, keď mnoho mladých dievčat ešte len začína snívať o tom, čím by raz chceli byť, sa Rebecca modlila úprimnú a jednoduchú modlitbu: „Bože, odovzdávam Ti svoje talenty. Použi si môj život na to, aby si aj cezo mňa menil svet.“ Rebecca St. James (vlastným menom Rebecca Jean Smallbone) sa narodila 26. júla 1977 v Austrálii. So svojimi piatimi bratmi, jednou sestrou a rodičmi žila v Sydney. Tu, keď mala 13 rokov, vydala svoj prvý album *Refresh My Heart* (Občerstvi moje srdce). Krátko nato sa však s rodičmi presťahovala do Spojených štátov amerických, kde jej otec dostal novú prácu. Okrem veľkej zbierky vydaných CD je Rebecca aj autorkou mnohých kníh a venuje sa tiež herectvu.

V roku 2000 naspievala svoj azda najznámejší singel *Wait for Me* (Čakaj na mňa), ktorý hovorí o čakaní na toho správneho muža. Aby ešte viac spropagovala najmä slová a význam tejto skladby, napísala knihu *Čakaj na mňa: Znovuobjavenie radosti a čistoty vo vzťahu*. Odvtedy sa Rebecca St. James stala asi najznámejšou kresťanskou speváčkou, ktorá stále propaguje sexuálnu abstinenciu pred manželstvom. Je držiteľkou prestížneho ocenenia Grammy Awards za najlepší gospelovo-rockový album. O svojom poslednom albume *I Will Praise You* (Budem Ťa chváliť) hovorí: „V tomto období novej hudby mi Boh pripomenul:

„Nie je to o tebe! Nestráť sa v detailoch a začni premýšľať... toto je môj nový album, je to tvorivé vyjadrenie toho, kým som a kde som.“ Je to o Ježišovi. Je to o Jeho uctievaní a o pozývaní ľudí, aby sa vydali na cestu s Ním. Motto mojej služby je: „Rebecca, ty sa umenšuj, nech ľudia vidia Ježiša. Všetko je o Bohu.“

Táto speváčka má okrem už vyššie spomínanej knihy na svojom konte aj ďalšie, ktorých je v súčasnosti deväť. Vo svojej poslednej knihe *What is He Thinking?? What Guys Want Us to Know About Dating, Love, and Marriage* (Čo si On myslí?? Čo muži chcú, aby sme vedeli o chodení, láske a manželstve) položila viacerým slobodným a ženatým mužom, ktorých pozná niekoľko rokov, otázky týkajúce sa rôznych štádií vzťahu. Kniha sa teší veľkej obľube u mladých, najmä slobodných dievčat po celom svete. Rebecca sa objavila v rôznych filmoch, napríklad v *An Easter Carol*, *Veggie Tales*, *Sarah's Choice*, *The Frontier Boys*, *Suing the Devil*. Film *Sarah's Choice* (Sárina voľba) je o rozhodovaní sa medzi umelým potratom a záchranou života.

Jim Hester, spoluzakladateľ projektu pre mladých *True Love Waits* (Pravá láska počká), sa o nej vyjadril takto: „Rebecca je prominentným, pozitívnym príkladom sexuálnej abstinencie pre mnohých mladých ľudí počas ich tínedžerských rokov. Bola jednou z prvých kresťanských umelcov, ktorí podporili a povzbudzovali projekt *True Love Waits*, a ktorá zostala verná svojmu sľubu. Po vstupe do manželstva je jej svedectvo o to silnejšie. Pre študentov, ktorí čelia výzve žiť čistý život, čo zahŕňa tiež sexuálnu abstinenciu až do svadby, Rebecca vydáva svedectvo, že sa to dá a že stojí za to čakať.“ V apríli 2011 sa Rebecca vydala za Jacoba „Cubbie“ Finka, ktorý je basgitaristom známej skupiny *Foster the People*.

V jednej zo svojich piesní *Take All of Me* (Vezmi si ma celú) vraví: „Všetka moja nádej je v Tebe.“ Raz si povedala, že hoci je jednoduchšie spoliehať sa na iných ľudí, Boh nás volá, aby sme všetku našu vieru vložili v Neho. Ako sa odovzdávaš Bohu, keď pokušenie spoliehať sa na iných je také veľké?

Viera by nebola vierou, keby sme nemuseli dôverovať v to, čo je neviditeľné. Niekedy je to ťažké a možno je ľahšie vložiť našu vieru v niečo hmatateľné. Ale Boh chce, aby sme vykročili, kládli jednu nohu pred druhú a jednoducho kráčali vo viere. V piesni *God Help Me* (Bože, pomôž mi) opisujem, ako Ho vidím konať v mojom živote rôznymi spôsobmi. Ale musíte to vyhľadávať. Len tak sa to pred vami nezjaví v 3D formáte.

Mnohí úspešní kresťanskí umelci, ktorí prešli do hlavného hudobného prúdu, nemajú také priame biblické odkazy ako ty. Ich tvorba je viac metaforická a nekresťania si tak môžu užiť iba hudbu alebo možno aj kresťanský odkaz, pokiaľ by ho tam našli.

Je to tak napríklad so skupinou *Switchfoot*. Som ich veľký fanúšik, ale *Switchfoot* boli vždy takými, akými sú dnes. Majú odkaz, ktorý kresťania vidia, ale nekresťania

nemusia chápať, že to, čo počujú, je kresťanský odkaz. Skupina *Switchfoot* bola vždy taká. Mám však problém s tým, keď kresťanskí umelci začínú s kresťanskými pravdami, ale potom ich zmietne voda a odkaz sa odplaví.

Vydáva to zmiešané posolstvo, a to nie iba kresťanom, ale aj ľuďom, ktorí nie sú kresťania, pretože si môžu myslieť: „Aha, oni robia kompromisy ohľadom toho, kým

Dnes patríš medzi líderky kresťanskej hudby. Ako sa ohľadom toho cítiš? Prichádza s úspechom aj veľa tlaku? Ako sa s tým vyrovnávaš?

Na to, čo robím, nie je vyvíjaný nejaký extra nátlak, pretože aj keby som nerobila to, čo robím, žila by som pre Boha rovnako radikálne. Inými slovami, je to pre mňa také isté, ako keby som bola veľká sestra mojim súrodencom – sama mám

Rebecca St. James

Boh nechce, aby sme žili v minulosti, v hanbe, v strachu alebo v obavách o svoju budúcnosť. Chce, aby sme žili v prítomnosti, teraz, s Ním.

Keď počúvam piesne na uctievanie, mnohokrát je to práve Hillsong.

sú, alebo sa len snažia niečo ukryť, aby sa nám pripodobnili.“ Práve kresťanský odkaz dnes kresťanskú hudbu rozdeľuje. Dostali sme nádej a musíme o nej hovoriť. Inak sme ako všetci ostatní umelci.

Aká je odozva na to, keď sa tvoje publikum skladá napríklad z kresťanov a nekresťanov a hovoríš o Bohu?

Myslím, že ľuďom sa to páči. Páči sa im, že som taká smelá. Mnohí sa boja byť odvážni a verní tomu, kým sú, a ja sa nebojím. Myslím si, že sa im na mne páči moja otvorenosť. Je to pre nich občerstvujúce.

šesť mladších súrodencov, takže vždy som mala zmysel pre zodpovednosť. A tak je tomu aj teraz, len tá zodpovednosť rastie. Ale tlak na to, aby som bola vždy v kurze, priateľská a otvorená, a aby som bola tá, ktorá sa odovzdáva, ma niekedy skutočne vyčerpáva. Keďže som pod reflektormi, ľudia sa naozaj ku mne správajú inak. A preto je to, myslím si, niekedy naozaj výzva, pretože na tej ceste sa časom ešte viac vyčerpáte, unavíte a niekedy nemáte chuť „žiariť“. Niekedy sa môže stať, že v deň, keď sa necítite dobre, vás niekto zastaví a potom povie: „Ó, aká je

primadona, nechce sa so mnou rozprávať.“ A viete, vtedy sa musíte zaprieť, vyjsť zo svojej komfortnej zóny a vydať samého seba, aj keď sa cítite byť dole. To je pravdepodobne jedna z výziev, ktorým čelím. A ešte, aby som prijala viac duchovného, fyzického, mentálneho, emocionálneho pokoja, a aby som zvládla svoj nabitý program. Myslím, že aj to je niekedy pre mňa výzvou.

Ako sa za tie roky zmenila tvoja hudba?

Môj prvý štúdiový album bol popový, druhý album bol veľmi rockový a nasledujúce boli zmesou rôznych štýlov. A potom môj album *Transform* mal trochu z dance-Euro štýlu. Teraz je to koláž a mix týchto štýlov. Rada seba a svoje obecenstvo nechám trochu hudobne hádať, aký bude nasledujúci album, ale odkaz je a vždy bude veľmi biblický a dúfam, že ľudí pritiahne viac k Bohu.

Bol ti Hillsong inšpiráciou?

Áno, veľkou, veľkou inšpiráciou. Vyrástla som v Austrálii a celá tá Hillsong „revolúcia“ sa práve začínala. Do toho zboru v Sydney som chodila roky. A keď počúvam piesne na uctievanie, mnohokrát je to práve Hillsong.

Tvoj posledný album *I Will Praise You* je plný uctievacích chvál, nie je to napríklad štúdiový pop album. Prečo?

Cítila som, že to tak bude dobré. Je to len môj druhý album s uctievacími chválami, ak nerátam ten jeden, ktorý som spravila v Austrálii, keď som mala 13 rokov! Odkedy som začala s hudbou, uctievanie bolo vždy nevyhnutnou súčasťou toho, do čoho som bola povolaná. Preto som v tomto albume chcela mať „čerstvé“ piesne, ktoré by spájali ľudí s Bohom.

Čo si myslíš o prevahe sexuality v dnešnej modernej hudbe, osobitne u mladých speváčok?

Používanie sexu na predaj hudby je neúčtivé k samému umelcovi, pretože namiesto využívania svojich tiel na predaj singlov by mohli využiť hlavne svoje umenie a kvalitu danej hudby. A pre všetky mladé dievčatá, ktoré sa na to pozerajú, to môže byť takisto škodlivé, pretože títo umelci sú v pozícii vzoru a ovplyvňujú ich, aby sa správali podobne. Obliekanie si nevhodných šiat a používanie hudby takýmto spôsobom môže mladých podporovať k sexuálnej aktivite mimo manželstva a to potom môže následne vyústiť do rôznych problémov, vrátane mimomanželského tehotenstva, kvapavky a iných závažných chorôb, ako aj do mnohých

emocionálnych následkov. Som nadšená, keď môžem podporovať mladých ľudí, aby žili podľa Božej vôle, a tou je aj praktizovanie sexuálnej abstinencie až do manželstva.

Čo by si rada vedela pred tým, než si začala s hudbou?

Želala by som si, keby mi niekto povedal, že oddych je neuveriteľne dôležitý a že je nevyhnutné si vyčleniť čas na normálny život, na rast, na učenie sa, na opätovné naplnenie sa, aby som mala niečo, čo môžem odovzdať, keď budem na cestách, keď budem písať piesne či knihy. Problém nastáva vtedy, keď sa nezastavíte a nenájdete si čas na normálny život, na poučenie sa a potom skončíte s tým, že už nemáte čo odovzdať. Ako keby ste vyschli. Stane sa z vás emocionálny a duchovný anorektik, kedy spotrebujete všetko iba vy a potom už nemáte nič, čo by ste mohli dať iným. Neskôr už nemôžete čerpať z ničoho, pretože ste si neoddychli. Vyhorenie bolo niečo, s čím som bojovala zopár rokov. Ktovie či by som počúvala alebo nie, ale priala by som si, keby niekto prehovoril do môjho života ohľadom tejto veci skôr, než som sa to musela naučiť sama tvrdým spôsobom.

Svoje myšlienky publikuješ aj na internete. Akým spôsobom internet pomohol tvojim fanúšikom pochopiť tvoju hudbu a odkazy?

Myslím si, že toto je úžasný nástroj na službu, lebo mladí ľudia sú dnes doslova „prilepení“ na internet, využívajú ho na komunikáciu s priateľmi, na veci, o ktoré sa zaujímajú. Avšak mladí ľudia môžu využiť internet aj na vyhľadávanie kresťanských umelcov, ktorých hudba ich baví, a popritom aj rásť vo viere. Myslím si, že je to skvelá pomôcka. Ale ako kresťania takisto musíme byť veľmi múdri v tom, čo pozeráme na internete, v televízii, vo filmoch a vo všetkom inom, pretože to, čo ide do našich srdiec a našich myslí, vyjde von cez naše životy.

V máji v roku 2006 si bola pozvaná do Bieleho domu ako hovorkyňa pre *National Day of Prayer* (Národný deň modlitby). Prečo si myslíš, že modlitba je taká dôležitá?

Modlitba nás nalaďuje na Boží hlas – keď sa modlíme, keď sme stíšení a keď sme v pokoji, môžeme Ho počuť. A keď sme v skutočnom duchu modlitby, vtedy takisto počúvame, a to je kľúč. Modlitba je aj procesom pokory. Hovorí: „Bože, potrebujem Ťa a neviem v tomto živote žiť bez Teba.“ Naozaj verím, že modlitba mení veci, videla som to na vlastnom živote.

Za čo sa zvyčajne modlíš?

Modlím sa za pomoc. Modlím sa za čokoľvek, čo sa týka mojej služby a za to, čo idem urobiť, či je to interview, koncert, skladanie piesne, alebo hranie filmu. Modlitba je veľkou súčasťou môjho života, modlím sa za priateľov, ktorí prechádzajú ťažkým obdobím, tiež za to, aby som bola citlivá na Božiu vôľu. Mojou veľkou modlitbou je, aby som si vždy bola istá, že kráčam v Jeho vôli a že On ku mne hovorí.

Máš obľúbenú modlitbu?

Pravdepodobne je ňou modlitba odovzdania. Môj singel *Take All of Me* (*Vezmi si ma celú*) je modlitbou odovzdania, a to vo mne teraz asi najviac rezonuje.

Keď sa modlíš za Ameriku, modlíš sa aj za Austráliu, je to tak?

Áno, modlím sa za svoju krajinu. Austrália zúfalo potrebuje Boha. Je tam málo skutočných kresťanov.

Dlho si bola známa tým, že si bola tvárkou kampane za sexuálnu čistotu, známa ako dievča, ktoré spieva *Čakaj na mňa*. Ako sa tá rola zmenila, odkedy si sa vydala?

Samozrejme, vždy budem spievať pieseň *Čakaj na mňa*, pretože je to jeden z mojich najznámejších singlov. Ale teraz už budem vedieť dopovedať ten príbeh, pretože manželstvo je naplnením odkazu o čistote. A aby ten odkaz mal skutočnú moc, naša svadba musela prísť podľa Božieho načasovania, nie môjho. Pred pár rokmi mi jedna kamarátka povedala: „Raz sa vydáš, lebo to bude koniec tohto príbehu a začiatok nového.“ A tak teraz cítim úžasný význam tohto obdobia. Na služobnej úrovni cítim oveľa väčšiu silu Ducha Svätého, ako prúdi cez ten odkaz.

Viem si predstaviť, že pre osobu v tvojej pozícii – pre mladú, uznávanú speváčku – mohlo byť obdobie spoznávanie sa veľmi komplikované.

Určite áno, bolo to veľmi zložitý. Keď sa na to spätne pozriem, som úprimne rada, že to obdobie je preč. Nezáleží na tom, z akej strany sa na to pozeráte, randenie je ťažké. Je to citlivé. Nemôžete to veľmi ovládať. Neviete presne, čo sa bude diať. Je to skúsenosť, ako dôverovať Pánovi. Takisto je to skúsenosť s dôverou v osobu, s ktorou sa spoznávate, a úprimne povedané, niekedy nie je tá osoba nevyhnutne dôveryhodná. Je to aj proces chránenia si srdca, ale nie až úplného zamknutia, pretože chcete, aby bolo otvorené a vedelo milovať. Je to obdobie plné výziev. Aj teraz, keď som už z tohto obdobia von, stále viem pochopiť ľudí, ktorí ním prechádzajú.

Naozaj verím, že modlitba mení veci, videla som to na vlastnom živote.

Ako si vedela, že Jacob je ten správny muž pre teba?

Jedným z hlavných elementov bolo to, že sa vedel o mňa starať ako o ženu. Myslím si, že mnoho mužov s tým bojuje, pretože je potrebnej veľa sily a veľa dôvery, aby muž vedel ženu skutočne milovať. V predchádzajúcich vzťahoch som sa necítila byť plne ocenená, milovaná a duchovne vedená. Ale u Jacoba tam bol ten „starajúci sa a milujúci“ faktor.

Pamätám si na naše rozhovory pred tým, než sme sa zasnúbili, kedy sme sa na seba pozreli a povedali si: „*Toto je úžasné. To, čo máme, je také špeciálne.*“ A slzy sa nám vtisli do očí, pretože to bolo naozaj krásne.

Poprosila som Boha, aby mi potvrdil, či by sme sa mali zobrať. Boh to potvrdil cez Slovo, cez ľudí, ktorých vo svojom živote rešpektujem, mentorov hovoriacich do môjho života, tiež cez modlitbu a potom cez pokoj.

Jacob ťa požiadal o ruku na Štedrý deň. Bolo to prekvapenie?

Úplne. Bolo to po prvý raz, čo som na Vianoce priviedla domov nejakého muža.

Vďakyvzdanie som strávila s jeho rodinou. Stále vravel: „Toto budú tie najlepšie Vianoce.“ A ja som vždy odpovedala: „Dúfam, že si užiješ čas s mojou rodinou, a dúfam, že nebudeš sklamaný.“ Nemala som ani tušenie, čo plánuje. O ruku ma požiadal v snehu, na dvore mojich rodičov. Bolo to absolútne krásne.

Ako ste sa s Jacobom pripravovali na manželstvo?

Prešli sme predmanželským kurzom s priateľom, ktorý bol Jacobov mládežník-pastor v čase, keď bol tínedžerom. On a jeho žena s nami pracovali, čo bolo od nich úžasné. Nechali nás vyhľadať a reagovať na všetky biblické verše týkajúce sa manželstva. Delili sa s nami o svoje skúsenosti a pýtali sa nás veľa otázok, naozaj náročných, intenzívnych otázok.

Ukázali nám veci oveľa viac do hĺbky, napríklad aj to, že dôvod, prečo je manželstvo také dôležité, je kvôli obrazu Krista v cirkvi. Keď je manželstvo narušené, môže to mať veľmi zlý vplyv aj na spoločnosť, lebo ľudia vidia, keď kresťania nie sú v manželstve súdržní, a preto sa manželstvo musí brať veľmi seriózne. Je

to zmluva. Zdôraznili nám, že tú zmluvu vyslovíme pred Bohom, rodinou a priateľmi. Bolo to veľmi trpezlivé v tom zmysle, že sme rozoznali vážnosť a veľkosť manželstva, ale tiež sme si uvedomili, že vzťah má neustály priebeh. Nie je to tak, že v jednej minúte spolu chodíte a v druhej minúte sa zoberiete, je to proces.

Máte nejaký konkrétny zdroj, ktorý vám pomohol?

Pravdepodobne najlepšia kniha, ktorú sme čítali počas našej prípravy a ktorú by som chcela odporučiť každému manželskému alebo snúbeneckému páru, je kniha s názvom *Láska a úcta* od Dr. Emersona Eggerichsa. Je o tom, ako manžel potrebuje rešpekt a žena potrebuje lásku a keď si tieto veci navzájom prestanú preukazovať, môže ich to vtiahnúť do istého „bláznivého“ kruhu. Učí o tom, ako preukazovať nepodmienečnú lásku a bezpodmienečný rešpekt, aj keď niekedy ten druhý úplne nepreukazuje to, čo sa vo vzťahu očakáva. Zdôrazňuje Božiu milosť a aj to, ako veľmi potrebujeme Boha, aby sme žili v manželstve správne. Potrebujeme Jeho silu, Jeho moc a Jeho milosť v našich životoch, aby

sme milovali druhú osobu obetavo – a to naozaj pomohlo môjmu obzoru. Každý manželský pár, zadovážte si knihu *Láska a úcta*. Je úžasná. Myslím si, že manželstvo je úžasná, nádherná a fascinujúca vec.

Rada zvyknem hovoriť, že manželstvo je symbolické, vzájomné umývanie si nôh. Ale vy dvaja ste na svadbe doslovne umyli nohy jeden druhému.

Áno. Umyli sme jeden druhému nohy ako symbol slúženia, lebo v našom manželstve chceme vyjadriť to, že tomu druhému dávame prednosť pred samým sebou. A ďalším prvkom, pravdepodobne najmocnejším, bolo to, že sme si vymenili prstene čistoty. Urobili sme to tesne pred začiatkom obradu na vyjadrenie toho, že sme sa zachovali čistými jeden pre druhého.

Úžasné. Tento deň bol naplnením toho, v čo ste obaja dúfali a modlili sa.

Určite. Myslím, že obidvaja sme v istých bodoch nášho života cítili, že už to asi nikdy nepríde, že možno nikdy nenájde niekoho, kto spĺňa naše predstavy, čo by znamenalo, že ani jeden z nás by nebol vstúpil do manželstva. Keď sme sa našli a uvedomili si, že je tam isté duševné spojenie s veľmi podobnými rodinnými záze- miami a pohľadmi na svet, povedali sme si: „*Je toto naozaj skutočné?*“ Je to ako keď sa splní sen, cítime sa byť veľmi požehnaní. Avšak ocenili by sme modlitby za rast nášho manželstva.

Myslíš si, že tvoj vzťah je iný kvôli tomu, že si čakala? Aký by bol, keby si naopak nečakala?

Začnime najprv svadobným obradom. Naša svadba bola stredne veľká, mali sme okolo 150 ľudí a rôzni ľudia nám povedali, že tam bola zvláštna prítomnosť Svätého Ducha a krása svadby ako takej. Niektorí dokonca povedali, že to bola najmocnejšia svadba, na akej keby boli, a myslím, že práve aj ten element čistoty pridal na odlišnosti. Naši priatelia nám povedali, že je veľmi zriedkavé vidieť dvoch ľudí, ktorí na seba tak dlho čakali a už to samé osebe bolo niečo príťažlivé a krásne.

Akú radu by si dala ženám, ktoré majú záujem o niekoho a možno majú za sebou niekoľko „kávových“ schôdzok, ale nič sa nehýbe dopredu alebo dozadu, alebo vôbec?

Pravdepodobne by som ich povzbudila najväčšou vecou a tou je, aby poprosili Boha o ochranu ich srdca. Nech prosia Boha, aby sa o nich staral počas toho obdobia, pretože srdce sa môže sklamať a zraníť viackrát. Spoznávanie sa je ťažká vec. Nie je to ľahké životné obdobie. Je to

Ak chceme žiť podľa Božej vôle, musíme sa ponoriť do Biblie, pretože inak nebudeme vedieť, ako máme žiť.

paradoxné, pretože práve toto obdobie by malo byť najzábavnejšie. Malo by byť najkrajšie. A nie je. Sú tam momenty srandy, ale celkovo je to ťažká vec, pretože vtedy je žena zraniteľná. Obidvaja sú. Vydajú seba samého a dúfajú v niečo viac. Špeciálne ženy... my sme viac romantické, a preto je to také náročné.

Naozaj by som sa v tom období veľa modlila a povedala by som: „Bože, prosím Ťa, chráň moje srdce a pomôž mi byť múdrou, pomôž mi mať rovnováhu medzi otvorenosťou a priateľstvom v spoznávaní sa, no daj, aby som bola múdra aj v tom, že svoje srdce nedám nikomu, kto nie je tým pravým mužom pre mňa.“ Viete, pred mojím manželom som nebola zalúbená do nikoho iného, za čo som veľmi, veľmi vďačná. Ale viem, že je to skôr zriedkavý prípad. Určite som cítila istý druh lásky alebo priateľstva, ale nikdy som nebola zamilovaná. No myslím, že to bolo úmyselné, pretože som prosila Boha o ochranu svojho srdca a o vedenie. Takže, to by pre ne bola moja najväčšia rada.

Vo svojej knihe si citovala v súvislosti s manželstvom aj Príslovia 10,22: „Požehnanie Hospodínovo je to, čo obohacuje a nepridáva s ním trápenia.“ Napísala

si, že v Božom srdci a v Jeho charaktere je, že nás žehná a nedáva bremená. Ale ako môžeme rozoznať požehnanie od niečoho, čo je nám na príťaž?

Na koncertoch teraz rozprávam o tom, ako Boh tvorí všetko nádherné vo svoj čas a ako všetky veci pôsobia na dobré tým, ktorí Ho milujú, ako je to napísané v Rimanoch 8,28. A tak rozprávam svoj príbeh o Jacobovi, o mnohých rokoch, kedy som bola sama, čakala som a rozmýšľala, či existuje niekto aj pre mňa. A keď sa pozriem späť na tie roky samoty, vidím, že mi Boh dával isté charakterové prvky, ktoré potrebovali byť zdokonalené skôr, než som si vzala Jacoba. Používal si ma v službe takým spôsobom, ktorým by nemohol, keby som bola vydatá. A takisto pripravoval Jacoba. Viem, že náš vzťah by nefungoval, keby sme sa stretli v inom období našich životov. Som si istá, že niektoré veci sa mali stať ešte pred tým, než sme sa stretli. Bol to jednoducho správny čas. Nebo- lo to o deň skôr, ani o deň neskôr. To, čo sa v tom čase zdalo byť bremenom, teraz vnímam ako dobrú vec. Myslím si, že jednoducho musíme iba dôverovať Bohu a ak robíme všetko, čo môžeme, napríklad, keď chodíme na kresťanské mládežnícke stretnutia, máme otvorené srdce, je to

všetko, čo môžeme spraviť, a potom verme Pánovi, že nám prinesie požehnanie v ten správny čas.

Keby ťa ľudia spoznali osobne, čo by ich mohlo na tebe prekvapiť?

Keď ma niekto spozná mimo mojej služby a hudobnej sféry a trávi so mnou čas, je zvyčajne prekvapený tým, že som zábavná. Ľudia ma nesprávne zaškatuľkujú ako tú, ktorá je naozaj sústredená a vždy koncentrovaná. Ale viem byť zábavná, veselá. Rada ľudí rozosmievam, sama sa rada smejem a len tak žartujem. To je tá časť mňa, ktorú v poslednej dobe často prejavujem. Niekedy chcem byť ako dieťa.

Na záver tohto článku by sme sa s vami ešte radi podelili o päť bodov, ktoré Rebecca praktizuje vo svojom živote a ktorým pripisuje veľký význam, a ako sama vraví: „Do každého z týchto piatich bodov ma Boh sám povzbudil.“

1. Ponor sa do Biblie

„Je to naša Kniha inštrukcií pre život, Jeho milostný list pre nás,“ vraví Rebecca. „Každý deň, keď sme na turné, máme modlitby. Je pre mňa výzvou nájsť si čas na Bibliu, ale je to pre mňa veľký záväzok. A tak každý deň, či som na javisku pred koncertom, alebo v obytnom aute na ceste, alebo v hotelovej izbe, vyčlením si čas, aby som nasýtila svoju dušu Božím slovom. Ak chceme žiť podľa Božej vôle, musíme sa ponoriť do Biblie, pretože inak nebudeme vedieť, ako máme žiť. Božie slovo môže zmeniť tvoj život!“

2. Modli sa

„Nikdy sa neprestaň modliť. Uvedom si ten úžasný fakt, že sa ideš rozprávať so Stvoriteľom celej Zeme! Vieš, On nás počuje a hovorí k nám, a modlitba je veľmi mocná vec.“ Modlitba je veľkou súčasťou Rebeccinho života, je to pre ňu ten najľahší bod, zo všetkých piatich. „Modlím sa pred všetkým: pred rozhovormi, keď idem na javisko, keď píšem, vchádzam do štúdia, za všetko. Vždy sa modlím ráno, na začiatku dňa, aby som odovzdala svoj deň Bohu. Snažím sa byť na Neho citlivá, obetujem chvály, modlitby, počas dňa aj modlitby za iných ľudí.“

Rebecca a jej rodina videli úžasné zázraky, ktoré sa skrze modlitby stali v ich životoch, odkedy sa v roku 1991 presťahovali do Ameriky. „Videl som, aký mocný je Boh,“ vraví s hla- som plným bázne. To, že modliť by sme sa

mali neustále, vysvetľuje takto: „Musíme v sebe živiť životný štýl, ktorý podporuje modlenie sa za iných ľudí, modliť sa za to, aby sme mali srdce a postoj, ako mal Ježiš. Pravidelne otvárať ten komunikačný kanál. Byť viac citliví na Boha ako na seba. Potrebujeme udržať tú konverzáciu.“

3. Obklopuj sa kresťanskými priateľmi

„Nemôžeme žiť sami. V našich životoch potrebujeme ľudí, ktorí nás povzbudia a ktorí sa budú zaujímať o to, ako napreduje náš život s Bohom.“ Keď je Rebecca na cestách aj niekoľko týždňov, udržiava kontakt s niektorými blízkymi kresťanskými kamarátmi cez e-mail alebo telefón. Ako napríklad s Karleen, jej kamarátkou z Nashvillu. „Je to super. Povie mi, čo Boh robí v jej živote, ja jej poviem, čo robí v mojom. V tom vzťahu je povzbudenie a zodpovednosť. Spolu sa modlíme a rozprávame o rôznych veciach. Vždy mám so sebou nejakú kamarátku. Boh mi ukázal, že to potrebujem. Keď odchádzam, je pre mňa najťažšie to, že mi budú chýbať priatelia.“ Rebecca cestuje aj so svojimi rodičmi, súrodencami a viacerými bratrancami či sesternicami. „Môj vzťah s rodičmi je úžasný, je tam priateľstvo. Cítim, že im môžem povedať o všetkom. Špeciálne mojej mame. S mamou sme si veľmi blízke. Aj s otcom, ale s otcom máme iný druh vzťahu. S obidvomi mám skvelý vzťah. Hovoríme o rôznych veciach, môžeme byť voči sebe otvorení. Dávajú mi rady a múdrosť. Bez mojej rodiny by som to asi nezvládla.“ O dôležitosti kresťanských priateľov Rebecca hovorí v piesni *Side by Side* (*Bok po boku*): *Priateľstvo je silná vec, pretože tých ľudí potrebuješ mať okolo seba. Špeciálne v tejto dobe, aby ťa držali v zodpovednosti, aby viedli ľudí, aby tam boli, aby ťa dvíhali na modlitbe. Môžeme stať spolu. Môžeme podporovať bratov a sestry.*

Rebecca a jej tím príležitostne navštevujú lokálne zbory v tom meste, kde práve sú. V ostatné nedele majú svoje vlastné bohoslužby, pretože ich tím sa skladá z viac ako 24 ľudí. „Toto je pre mňa asi ten najťažší bod,“ priznáva, „ale iba kvôli životnému štýlu, ktorý vedieme. Viete, sme na cestách, každý deň v inom meste. Ale skutočne sa veľmi snažíme byť čo najskôr s našou cirkevnou rodinou.“

Byť v spoločenstve je skvelý spôsob, ako sa naučiť deliť sa o Božie svetlo a Jeho lásku s ľuďmi okolo vás. Takže, ak ste unavení z toho, že ste vo svojom duchovnom živote raz hore, raz dole, a chcete mať hlbší kresťanský život, prijmite Rebeccinu radu: „Kresťanský život nemusí byť ten najľahší život, ale je ten najlepší. Je ten najúžasnejší. A stáva sa ešte krajším, ak každý deň hľadáme Boha so zaniatením. Boh si nás použije na to, aby cez nás menil svet.“ ■

4. Zbav sa „odpadkov“

Dávaj pozor na to, čím krmíš svoju dušu. „Ak sú také veci, na ktoré pozeráš, čítaš, počúvaš, dávaš do svojej mysle a vieš, že by ich Boh nechcel, musíš sa ich zbaviť. Môžeme ich mať okolo seba, ale tým zraníme náš vzťah s Bohom.“ Rebecca si nekupuje svetskú hudbu, ani nechodí na svetské koncerty. „Nie kvôli hudbe ako takej, ale kvôli slovám. Je to odkaz piesne, ktorý nechcem pustiť do mojej mysle. Chcem svoju myseľ naplniť vecami, ktoré mi pomôžu. Preto počúvam kresťanskú hudbu.“

Ale nielen na hudbu by sme si mali dávať pozor. „Raz som počula, ako sa Billyho Grahama spýtali, čo by vo svojom živote urobil inak, keby mohol. Povedal, že by sa menej pozeral na televízor. A to bol Billy Graham!“ smeje sa Rebecca. „Preto si myslím, že by sme vedeli žiť aj bez televízie. Vždy sa nájde niečo iné než pozera- nie televízie, čím by sme mohli povzbudiť iných aj seba.“ Ako spieva v jednom zo svojich refrénov: *Nepotrebujeme to, pretože Boh nám naplnil naše potreby. Nechceme to. Nemať by byť On našou prioritou? Nepotrebujeme to, pretože Ježiš povedal, aby sme to zanechali. Upríme svoj zrak na veci nad nami, pretože nemusíme chcieť to, čo nepotrebujeme.*

5. Zapoj sa do zboru

Nájdí si zbor, ktorý je založený na Biblii, kde budeš rásť a kde budeš duchovne krmený. „Pre nás je výzvou dostať sa do zboru, pretože sme veľmi často na cestách. Ale keď sme doma, rozhodne ideme do cirkvi. Niekedy sa stane, že v sobotu sme na opačnej strane Ameriky, ale ideme nočným alebo skorým ranným le- tom, aby sme v nedeľu mohli byť v zbore. Je to pre nás skutočne dôležité. Prajem si, aby som vo svojom zbore mohla byť častejšie.“

Rebecca a jej tím príležitostne navštevujú lokálne zbory v tom meste, kde práve sú. V ostatné nedele majú svoje vlastné bohoslužby, pretože ich tím sa skladá z viac ako 24 ľudí. „Toto je pre mňa asi ten najťažší bod,“ priznáva, „ale iba kvôli životnému štýlu, ktorý vedieme. Viete, sme na cestách, každý deň v inom meste. Ale skutočne sa veľmi snažíme byť čo najskôr s našou cirkevnou rodinou.“

Byť v spoločenstve je skvelý spôsob, ako sa naučiť deliť sa o Božie svetlo a Jeho lásku s ľuďmi okolo vás. Takže, ak ste unavení z toho, že ste vo svojom duchovnom živote raz hore, raz dole, a chcete mať hlbší kresťanský život, prijmite Rebeccinu radu: „Kresťanský život nemusí byť ten najľahší život, ale je ten najlepší. Je ten najúžasnejší. A stáva sa ešte krajším, ak každý deň hľadáme Boha so zaniatením. Boh si nás použije na to, aby cez nás menil svet.“ ■

Pripravila: **Veronika Vozárová**

Zdroje:

Darlington, TRACY: *Rebecca St. James Interview*
Evans, MIA – Ross, SCOTT: *Rebecca St. James: Why we pray*

Moring, MARK: *The Wait is Over*

www.rsames.com

Menno Simons

alebo „Nielen o krste“

Peter Málík

Ked' zaznejú slová „Menno Simons“, mnohí veriaci si nevedia vybaviť nič konkrétne. Niektorí si snád spomenú na súčasné (skreslené) zmienky z populárnych médií, kde sú „mennoniti“ zmieňovaní väčšinou v súvislosti s odmietaním výdobytkov modernej techniky a vôbec so životom v izolácii od civilizácie. Nielenže tieto skupiny nepredstavujú väčšinu dnešných mennonitov, ale zastierajú význam služby a inšpiratívny životný odkaz Menna Simonsa. V niekoľkých

riadkoch predstavíme čitateľom tohto veľikána viery s nádejou, že ich jeho príbeh povzbudí vo vernom nasledovaní Krista po úzkej ceste evanjelia.

Ťažké začiatky

Menno Simons sa narodil v roku 1496 v meste Witmarsum, v holandskej provincii Frízsko. Pramene mlčia ohľadom presného dátumu Mennoho narodenia; nevieme omnoho viac ani o tom, za akých podmienok vyrastal. Keďže Menno istotne nevstúpil do kňazského povolania pred

dovŕšením 28 rokov, je možné, že sa pre službu nerozhodol veľmi skoro, a preto asi nešlo len o neuvážený mladícky rozmar. Historici sa domnievajú, že kňazskú úpravu absolvoval buď v kláštore v domovskom Frízsku, alebo v susednej provincii. Menno Simons sa naučil latinsky a grécky a počas štúdií sa oboznámil so spismi hlavne latinských cirkevných otcov. Paradoxne, k Biblii ako takej sa dostal až v druhom roku kňazskej služby. Z Biblie mal prirodzený strach, že ovplyvní jeho myslenie proti učeniu cirkvi. Táto, pre moderného protestanta šokujúca kuriozita zo života Menna Simonsa otvára veľavravné okno do sveta stredovekej cirkvi. Zo Simonsovoho strachu pred osobným čítaním Biblie možno vyčítať aj to, že viacerí súčasníci na základe čítania Svätého Písma došli k rozporom s cirkevnými náukami, ktoré považovali za nebiblické. Nezriedka pred „anarchistickým“ čítaním Biblie varovali aj súdobé cirkevné autority, čo mohlo taktiež prispieť k nevôli drobných klerikov a seminaristov študovať ju. Niektorí Mennovi odporcovia prisúdili jeho „bludy“ nedostatočnému akademickému vzdelaniu; treba však zmieniť, že keďže bol Menno Simons riadne vysvätený za kňaza, musel spĺňať všetky podmienky požadované vtedajším cirkevným zriadením, a preto sa úrovňou vzdelania určite výrazne neodlišoval od svojich „pravoverných“ kolegov.

V roku 1524 bol Menno Simons vysvätený za kňaza v meste Utrecht; Mennova prvá farnosť bola dedinka Pingjum, rodisko jeho otca. Z jeho vlastných spomienok možno usúdiť, že Simons zrejme nebol úplne presvedčený o posvätnom charaktere svojho kňazského povolania, keďže spolu s ostatnými kňazmi začal holdovať kartám a pijanstvu. Skutočný šok však prišiel trochu neskôr, v tom istom (t. j. prvom) roku služby: keď raz vysluhoval sviatosť oltárnu, začal silno pochybovať, či naozaj dochádza k premeneniu chleba a vína na telo a krv Kristovu. Spočiatku tieto myšlienky považoval za vnuknutia od Satana, ale ani modlitby, ani spovede ho z nich nevyslobodili. Je tiež pravdepodobné, že Menno Simons sa niekedy v tomto období dostal do (minimálne nepriameho) kontaktu s hnutím sakramentalistov, ktorého učenie k týmto pochybnostiam pravdepodobne dopomohlo.

Sakramentalizmus popieral klasickú katolícku doktrínu o transsubstanciácii, t. j. o reálnom premenení elementov Večere Pánovej na telo a krv Ježiša Krista. Prvým známym proponentom tohto učenia bol Cornelis Hoen, ktorý spolu s ďalšími prореformnými kresťanmi šíril po Nizozemsku reformné hnutie, ktorého

cieľom bol návrat k biblickej viere a odstránenie stredovekých povier a nezdravých historických nánosov na kresťanstve. Pôsobenie sakramentalistov vytvorilo živnú pôdu pre neskoršie početnejšie hnutia; vskutku, keď prívrženci anabaptistického kazateľa Melchiora Hoffmana (tzv. melchioriti) zasiahli v roku 1530 Nizozemsko,

o krste a sám sa dal v tom istom roku pokrstiť. Ešte sa stále písal rok 1530, keď Hoffman, nadšený z novonájdenej biblického zjavenia o krste, prišiel do východného Frízska a pokrstil viacerých sakramentalistov. Sicke Freerks Snijder, jeden z novopečených frízskych novokrstencov, odišiel slúžiť do Leeuwardenu, hlavného

Nezašiel som príliš ďaleko, kým som si uvedomil, že sme všetci boli oklamaní.

dá sa povedať, že už prišli „na hotové“, pretože mnohí boli vďaka sakramentalistom pripravení prijať revolučné učenie o novom narodení a vyznávateľskom krste. Za zmienku stojí aj to, že Hoenov pohľad na Večeru Pánovu publikoval Ulrich Zwingli vo Švajčiarsku práve v období, keď Menno začal spochybňovať tradičné katolícke učenie na osobnej úrovni.

Hľadanie identity

Asi po dvoch rokoch vnútorného zápasu a pochybností sa Menno napokon rozhodol otvoriť Bibliu. Svoje biblické bádanie popravde sumarizuje veľmi lakonicky: „Nezašiel som príliš ďaleko, kým som si uvedomil, že sme všetci boli oklamaní.“ Na základe štúdia Písma pochopil, že učenie o premenení nemožno skĺbiť s biblickým podaním, a preto sakramentalisti musia byť bližšie k pravde ako rímska cirkev. Toto zjavenie však prinieslo ďalší vnútorný konflikt: ktorej autorite má byť lojálny? Biblii či cirkvi? Menno miloval Bibliu, no takisto miloval aj cirkev a chcel byť verný obom. Spomeňme si, že podobný postoj zdieľala väčšina raných reformátorov – väčšinou nechceli založiť novú cirkev, ale reformovať starú. Boli to práve Lutherove spisy, ktoré Simonsa utvrdili v presvedčení, že autorita Písma musí mať v živote veriaceho najvyššiu prioritu. Vďaka Lutherovi sa taktiež posmelil v tom, že pokiaľ je nejaká tradícia v rozpore s Božím slovom, je v poriadku ju zavrhnúť. Postupne sa teda Písmo stalo Mennovou najvyššou autoritou ako aj prameňom pre jeho kázne.

Druhým míľnikom v živote Menna Simonsa bolo, prirodzene, učenie o krste veriacich. Do Frízska sa anabaptizmus dostal nepriamo prostredníctvom služby už zmieňovaného Melchiora Hoffmana, ktorý bol stúpencom radikálnej reformácie a spočiatku verným nasledovníkom Martina Luthera. Keď v roku 1530 prišiel do kontaktu s anabaptistami, prijal ich náuku

mesta provincie. Tu ho však kvôli šíreniu nového „bludu“ zakrátko čakala mučenícka smrť, o ktorej sa do počul aj Menno Simons. „Keď som počul o druhom krste“, spomína, „pripadalo mi to zvláštne.“ Od toho momentu sa však po pravde dychtiať kňaz nemohol zbaviť idey krstu veriacich: „Usilovne som skúmal Písmo a vážne som sa nad touto otázkou zamýšľal, ale nič v prospech krstu nemluvnat som tam nenašiel.“ Keď študoval spisy cirkevných otcov, Martina Luthera, ako aj iných zastancov krstu nemluvnat, ich argumenty ho nedokázali presvedčiť. Okolo roku 1531 bol Menno Simons úplne presvedčený o správnosti vyznávateľského krstu.

Ani prelomové zjavenie o krste však ešte nedoviedlo Menna Simonsa k tomu, aby opustil rímsku cirkev. Namiesto toho prijal ponuku farárskej služby v meste Witmarsum, kde zotrval až do roku 1536. Jedným z možných vysvetlení, prečo sa Menno hneď nepridal k anabaptistickému hnutiu, môže byť smerovanie, ktoré hnutie v tom čase nabralo. Novokrstentvo pod vedením Melchiora Hoffmana malo výrazne entuziastický charakter; Hoffman prikladal obrovský význam proroc-

tvám a videniam a na dôvažok pod tlakom prenasledovania prikázal, aby prestali prekrstovať, čím vlastne zaprel pôvodnú identitu novokrstentva. Keď sa Hoffman dostal v roku 1533 v Štrasburgu do väzenia, taktovku prevzali anabaptistickí evanjelisti Jan Matthijsz van Haarlem, Jan van Leyden a iní. Títo prevzali Hoffmanovo extrémne eschatologické učenie, no zrušili jeho zákaz krstiť. Zarážajúce je, že mierumilovné a pokojné anabaptistické hnutie začalo pod vedením týchto mužov

získavať vyslovene militantný charakter; veriaci mali spolupracovať s Kristom (vrátane mocenskej sily), aby začala Jeho tisícročná vláda. Ako to už u podobných bizarných predpovedí býva, príchod Kristovej vlády prorokovali rôzni proroci na rôzne miesta od Štrasburgu, cez Amsterdam, až po Münster. Obzvlášť pokus ustanoviť „Nový Jeruzalem“ v nemeckom Münsteri v rokoch 1534-35 nanešťastie ovplyvnil nielen smerovanie vtedajšieho anabaptizmu, ale aj mienku ostatných protestantov o tomto hnutí. Menno bol preto opäť vnútorne rozpoltený. Na jednej strane vedel, že rímska cirkev zúfalo potrebuje úplnú reformáciu; na strane druhej si tiež uvedomoval, že hnutie melchioritov sa vybralo nesprávnym smerom a adaptovalo niektoré úplne nekresťanské princípy a praktiky. Menno nesprávne smerovanie novokrsteneckého hnutia kritizoval v súkromí aj z kazateľne. Zásadný obrat však nastal v roku 1535, keď 7. apríla skupina melchioritov utrpela združujúcu porážku v ozbrojenom konflikte pri Olde-Klooster. Krátko nato, 25. júla toho istého roku stihol aj münsterský „Nový Jeruzalem“ tragický koniec. Len niekoľkým novokrstencom sa podarilo utiecť, kým všetci vodcovia boli umčení na smrť. Tento moment priniesol do Mennoho života vážnu vnútornú krízu. Dobré si uvedomoval, že cez rané (a vtedy ešte mierumilovné) anabaptistické hnutie prijal nemalé pozhnanie a zjavenie o krste a Večeri Pánovej, ako aj to, že i teraz boli medzi nimi mnohí úprimní veriaci, ktorí túžili žiť svoj kresťanský život podľa pravdy Božieho slova. Kládol si otázky, čo urobil, respektíve, čo mohol urobiť, aby pomohol zabrániť tejto tragickej udalosti; nenadarmo sa o ňom hovorilo, že keby bol chcel, mohol tých blúznivcov s ľah-

Na základe štúdia Písma pochopil, že učenie o premenení nemožno skĺbiť s biblickým podaním.

kostou umlčať a dať hnutiu správny smer. „Krv týchto ľudí“, neskôr hovorí, „aj keď poblúdených, sa tak hlboko dotkla môjho srdca, že som to nemohol vydržať a nemohol som sa upokojiť... Videl som, ako tieto horlivé deti ochotne vydali svoje životy, aj keď sa mýlili, za svoje učenie a vieru. A ja sám som bol jedným z tých, ktorí im odhalili ohavnosť pápežského systému. Lenže ja som naďalej žil svoj pohodlný život a priznal tie ohavnosti len preto, aby som si aj naďalej mohol užívať fyzické pohodlie

a uniknúť Kristovmu krížu. Keď som nad tým rozmýšľal, moje svedomie ma tak mučilo, že som to už nevedel zniesť... Ak budem žiť naďalej takýmto spôsobom, a nie v súlade so slovom Pánovým, ak kvôli telesnému strachu nepoložím základy pravdy a nepoužijem všetku svoju silu na to, aby som viedol blúdiace stádočko (ktoré by rado robilo to, čo treba, keby to vôbec vedelo) na pravé Kristove pastviny... ach, ako musí povstať ich krv, vyliata uprostred neprávosti, proti mne na súde Všemohúceho a vyriekne ortieľ proti mojej úbohej, biednej duši!“

aby posilnil ich vieru, prípadne vyvrátil bludy zdedené od melchioritov. Musíme si uvedomiť, že v tých dňoch medzi bežnými ľuďmi neexistovali „neveriaci“ či „ateisti“, preto pod „zbožnými“ Simons myslel práve tých, ktorí buď úprimne verili a nasledovali Krista alebo mali záujem o prehĺbenie svojej viery. Zatiaľ čo Menno vyhľadával „zbožných“ a študoval a písal v ústraní, zakrátko si medzi anabaptistami získal reputáciu schopného a oddaného vodcu. Jedného dňa ho vyhľadalo niekoľko zástupcov skupiny novokrstencov, ktorí nechceli ísť smerom melchio-

budovať jeho sväté mesto a chrám a opravovať zrúcané múry.“

Takto začal Mennov neistý, no preňho jediný zmysluplný život viery. Po odchode z katolíckej cirkvi v roku 1536 a tým aj z fixnej pozície je veľmi ťažké presne mapovať jeho nasledovné pôsobenie, a to z veľmi pragmatického dôvodu – sám Menno v roku 1544 píše, že vo všetkých krajinách, kde slúžil, nemohol nájsť čo i len zrub, kde by mohol zotrvať so svojou manželkou a malými deťmi aspoň pol roka. Táto osobná zmienka má pre štúdium Mennovho života veľkú výpovednú

provinciách, kázal a krstil a pod jeho vedením hnutie nadobudlo zreteľné kontúry a stabilitu.

V roku 1544 sa Menno Simons dostal do teologickej dišputy s Janom Łaskim, poľským reformovaným pastorm, ktorý v tom čase slúžil ako superintendent východofrízskych zborov za vlády grófkvy Anny Oldenburgskej. Síce Anna bola tolerantná panovníčka, no cisár ju prinútil urobiť poriadok s početnými náboženskými skupinami na jej území; rozhodla sa teda, že zo svojho panstva vyčlení všetkých, ktorých superintendent vyhlási za heretikov. Łaského hlavnou prioritou bolo v prvom rade získať na svoju stranu všetkých veriacich s jemu podobnými názormi, čo ho samozrejme viedlo k snahe presvedčiť Menna, aby sa pridal k reformovanej odnoži protestantizmu. Diskusia prebiehala 28.-31. januára 1544 a jej predmetom boli články týkajúce sa Kristovho vtelenia, krstu, dedičného hriechu, ospravedlnenia a duchovného povolania. Hoci diskutéri nakoniec nesúhlasili v každom bode, rozišli sa v priateľskom duchu; Menno sľúbil, že písomne predloží vyznanie viery ohľadom Kristovho vtelenia, čo aj zakrátko urobil prostredníctvom stručného traktátu. Łaski však bez Mennovho povolenia traktát vytlačil a použil proti nemu.

O rok neskôr grófka Anna Oldenburgská vydala ustanovenie, v ktorom stálo, že „menoniti“ (orig. Mennisten) mali byť opäť preskúmaní superintendentom a v prípade, že sa nevzdajú bludných myšlienok, mali byť následne vyhodení z krajiny. Menno však ešte v máji 1544 opustil Frízsko a vydal sa slúžiť do dolného Porýnia, hlavne v okolí Kolína a Bonnu. Táto oblasť bola pre novokrstencov veľmi plodnou, keďže už predtým tu pôsobilo viacero sakramentalistov a iných reformovaných protestantov. Aj na tomto mieste zažil Menno veľké evanjelizačné úspechy a podarilo sa mu spojiť sily s ďalšími miestnymi anabaptistickými služobníkmi. Ani tu však jeho služba nebola bez opozície, ku ktorej opäť prispeli hlavne zmienený Jan Łaski ako aj rôzni vodcovia rímskej cirkvi na čele s miestnym biskupom. A tak sa Menno Simons vydal do ďalšej provincie, naplňujúc tak svoje neľahké povolanie putovného kazateľa. Pre zaujímavosť dodáme, že Menno sa s Łaskim stretol pri podobnej príležitosti ešte minimálne jedenkrát a, nečudo, jej priebeh ani následky sa veľmi nelíšili od ich prvej dišputy.

Hmlisté zmienky dobových prameňov a Mennových osobných spisov nevrhajú dostatočné svetlo na presnú chronológiu jeho služby v nasledujúci rokoch. S istotou môžeme tvrdiť, že Menno Simons veľmi

aktívne cestoval, slúžiac prakticky v celom Nizozemsku, v Porýní, dokonca i v Prusku. Okrem kladenia základov viery dynamicky rastúcemu, prenasledovanému hnutiu novokrstencov, bolo toto obdobie charakteristické aj teologickými zápasmi a formulovaním doktrínárnych pozícií. Ako sme už spomenuli, novokrstenci tvorili viacero prúdov, z ktorých niektoré kládli vyslovene heterodoxné dôrazy či už vo forme extrémnej eschatológie a s ňou súvisiacimi militantnými výčinmi, ale aj v kristologických učeniach. Napríklad, Adam Pastor, jeden z novokrsteneckých starších zdôrazňoval Ježišovu ľudskú prirodzenosť až do takej miery, že učením sklzol do herézie adopcionizmu; tvrdil, že Ježiš Nazaretský sa stal spasiteľom preto, že si ho Boh na túto úlohu vyvolil, no sám osebe nebol Bohom. Menno Simons tento postoj spolu s ostatnými staršími zavrhol a, naopak, zdôrazňoval Ježišovo božstvo až do takej miery, že sa v tomto bode rozišiel s klasickou historickou kresťanskou ortodoxiou, tvrdiac, že Boží Syn sa síce narodil z matky, no nebol jej pokrvným potomkom. Namiesto ortodoxného „per

a chránil utláčaných anabaptistov napriek tomu, že sa ho neraz cirkevné i politické authority snažili donútiť, aby ich odtiaľ poslal na „spravodlivosť“. Vďaka tejto vzácnej ochrane mohol Simons prežiť posledné roky v relatívnom pokoji a bezpečí. V dynamike služby však Menno Simons nepolavil; revidoval svoje staršie spisy, písal nové a všemožným spôsobom sa snažil dať smer dlhodobému dezorientovanému hnutiu. Treba dodať, že niektoré jablká sváru novokrstencov, ako napríklad charakter zborovej disciplíny či rozsah oddelenia sa od sveta, sa Mennovi Simonsovi (na jeho veľký žiaľ) nikdy nepodarilo úplne vyriešiť, aj keď nie jeho vinou. Aj vďaka tomuto rozporu dnes značka „menonita“ vyvoláva podľa osobnej skúsenosti u rôznych ľudí rôzne konotácie – od malých sektárskych skupín, ktoré odmietajú výdobytky modernej civilizácie až po moderné, charizmaticky ladené zbory. Podľa dostupných historických prameňov Menno Simons zomrel (ako vdovec) 31. januára 1561 vo Wüstenfelde, 25 rokov po tom, ako sa na dobro rozlúčil s kňazským rúchom.

Menno Simons veľmi aktívne cestoval, slúžiac prakticky v celom Nizozemsku, v Porýní, dokonca i v Prusku.

Spiritum Sanctum ex Maria virgine natus“ (prekl. narodený z Márie panny skrze Ducha Svätého) Menno sformuloval „per Spiritum Sanctum in Maria virgine conceptus, factus, et natus“ (prekl. splodený, utvorený a narodený v Márii skrze Ducha Svätého). Hoci väčšina kresťanov v histórii by sa s touto Simonsovou formuláciou nestotožnila, je dôležité uvedomiť si kontext, v ktorom vznikla: Menno Simons sa svojím odchodom z rímskej cirkvi chcel úplne oddeliť od historickej tradície a snažil sa sformulovať základy kresťanskej viery iba na základe Písma. Tento vyslovene protestantský dôraz ho síce v tomto prípade zaviedol na okraj ortodoxie, avšak v mnohých iných aspektoch viery mu pomohol objaviť revolučným spôsobom kresťanské pravdy, ktoré sú pre moderných evanjelikálnych a letnično-charizmatických kresťanov úplnou samozrejmosťou. V tej dobe sa však za túto samozrejmosť neraz platilo životom.

Posledné roky svojho života strávil Menno Simons v osade Wüstenfelde na majetku Bartholomea von Ahlefeldta, ktorý tam od roku 1543 zhromažďoval

Príbeh Menna Simonsa je príbehom úprimne hľadajúceho človeka, ktorý sa nevyhol osobným zápasom a ťažkým rozhodnutiam, ale ani zlyhaniam. Keď prežil usvedčenie zo snahy vyhnúť sa Kristovmu krížu (v jeho výklade pohaneniu či prenasledovaniu pre evanjelium), vydal sa do Božieho diela s veľkým nasadením, bez akýchkoľvek zadných vrátok. Menno Simons dal tvár a poriadok revolučnému novokrsteneckému hnutiu, ktoré sa zmietalo v kríze identity ako aj v kríze existenčnej. Za Mennovho vedenia si novokrstenci osvojili také revolučné a pre nás samozrejme myšlienky ako potreba odluky cirkvi od štátu, sloboda svedomia, či dobrovoľné členstvo v cirkvi. Za zmienku tiež stojí, že neskôr to boli práve holandskí anabaptisti, ktorí ovplyvnili anglikánskych separatistických kazateľov a zakladateľov baptistického hnutia ako John Smyth, aby sa zriekli krstu nemluvniat a krstili len veriacich. Nazdávame sa teda, že popri 1,5 miliónoch menonitov vo svete by mali všetci kresťania zastávajúci vyznávateľský krst mať v úcte dielo a odkaz Menna Simonsa, muža oddaného Bohu a Jeho slovu. ■

Usilovne som skúmal Písmo a vážne som sa nad touto otázkou zamýšľal, ale nič v prospech krstu nemluvniat som tam nenašiel.

Tento vnútorný zápas však nenechal Menna Simonsa v hĺbinách depresie. Krátko nato, ako prežil toto usvedčenie z vlastnej nečinnosti a neville vziať Kristov kríž a nie byť potenciálne pohanenie pre evanjelium, horlivo sa modlil, aby v ňom Pán utvoril čisté srdce a odpustil mu, že chodil touto „nečistou cestou“ a aby mu dal Ducha múdrosti a odvahu, aby mohol kázať Slovo v čistote a pravde na Božiu slávu. Kým definitívne odišiel, deväť mesiacov kázal v miestnej farnosti pravdu o sviatosťiach, pravom uctievaní Krista, ukazujúc im „úzkú cestu“. V tomto období začal Menno slúžiť na osobnej úrovni i písať traktáty, prostredníctvom ktorých korigoval minulé chyby hnutia a taktiež objasňoval základné pravdy biblickej viery. Takéto verejné pôsobenie, samozrejme, nemohlo zostať nepovšimnuté. Hoci bol jeho život v ohrození, vzdal sa všetkého pohodlia

ritov, no zároveň im chýbal vodca, ktorý by ich utvrdil v pravom učení. Požiadať ho, aby využil hrivny, ktoré prijal od Pána v službe na Jeho vinici. V praxi ich prosba znamenala, že Simons sa mal stať starším, respektíve „biskupom“ roztrúsených novokrstencov. Menno si na jednej strane uvedomoval svoju nedostatočnosť; vedel však o nesmiernom duchovnom hlade úprimne veriacich anabaptistov, ktorí v minulých rokoch pochybili „ako neškodné ovce bez pastiera“. Delegácia sa s Mennom dohodla, že sa budú najprv isté obdobie ohľadom danej veci modliť; keď sa po nejakom čase vrátili, Menno povolanie prijal: „Odvzdal som svoju dušu aj telo Pánovi a v príhodnom čase som začal vyučovať a krstiť, obrábať vinicu Pánovu,

hodnotu, keďže sa z nej okrem iného len tak mimochodom dozvedáme, že Menno Simons si po odchode z cirkvi založil rodinu. Žiaľ, keďže väčšina spisov tohto služobníka nezahŕňa výčerpávajúce biografické informácie, nevieme, za akých okolností, kedy a kde si Menno vzal Gertruydt za manželku. Jedným z dôvodov, prečo je informácií o jeho živote v tomto období tak málo, je, že musel byť neustále v pohybe; keď slúžil, nikde sa nemohol zdržať pridlho, lebo bol hľadanou osobou. Napríklad, 7. decembra 1542 vedenie mesta Leeuwarden vypísalo na Menna odmenu 100 guldenov. Pramene zmieňujú viaceré inštalácie, kedy tých, čo ubytovali Simonsa, stihol trest smrti. Isté je, že Menno neustále cestoval po holandských

Mučenie anabaptistov

a reputácie obľúbeného kňaza a opustil svoju farnosť, vydajúc sa na cestu neistej budúcnosti. K tomuto definitívnemu odchodu došlo niekedy v januári roku 1536. Hoci pramene mlčia ohľadom presného dátumu jeho krstu, Menno zrejme prijal vodný krst približne v tomto období.

Život (z) viery

Misijná stratégia Menna Simonsa bola pomerne jednoduchá: všade kam šiel, hľadal „zbožných“, ktorí mali otvorené srdcia prijať a zachovávať pravdu. Menno tiež hľadal roztrúsených novokrstencov,

Evangelizace v mexickém stylu

Návštěva rodiny Taxových v českých a slovenských sborech

Veronika Bordovská

Během posledního dubnového týdne jsme uvítali v našich sborech v České a Slovenské republice vzácné hosty - pastora mnoha tisícového křesťanského sboru Revival Christian Center Maranatha v Mexiku, Ješúse Taxe, který k nám přicestoval v doprovodu své manželky Virginie a syna José Davida, pastora mládeže v jejich domovském sboru a rovněž vynikajícího kazatele. Jejich domovský sbor sídlí ve městě Villahermosa, které je hlavním městem státu Tabasco nacházejícím se v jihovýchodní části Mexika, v kraji mnoha lagun a vodopádů. Jedná se o nádhernou oblast Mexika a jeden z nejvíce zalidněných regionů. Místní církev velmi dynamicky

různými způsoby, v týdnu jsou pravidelné bohoslužby a probíhá práce mezi lidmi na ulicích, v neděli je slavnostní bohoslužba pro celý region a již několik let se církev věnuje také křesťanským programům v rádiu a v televizi. Bůh mocně jedná skrze křesťanské vysílání s lidmi v různých oblastech Mexika i ostatních zemích. Přicházejí mnohá svědectví o uzdraveních z nevléčitelných nemocí a zázracích v osobních i rodinných situacích v životech lidí.

Rodinu Taxových jsme během jejich dubnového turné po Čechách a Slovensku „rozdělili“ tak, že José David sloužil samostatně v jiných městech než jeho otec Ješús. V relativně krátkém čase pěti dní se tak mohlo uskutečnit celkem 13 evangelizačních shromáždění, na nichž množství lidí mohlo slyšet evangelium a zažít vlast-

Žiaru nad Hronom, Martinu, Liptovským Mikuláš, Banské Bystrici, Košicích a Bratislavě. Ze sborů přicházely mnohé pozitivní zprávy. Lidé byli dotýkáni Boží mocí, zažívali uzdravení a mnozí pozvaní hosté se rozhodli odevzdat svá srdce a životy Kristovi.

Na shromáždění v Ostravě jsme využili příležitost a poprosili José Davida Taxe o rozhovor pro časopis Logos.

Milý Jose, dovol, abychom ti vyjádřili vřelé díky za tvoji službu zde v Ostravě, je pro nás opravdovým požehnáním, že jsi přijel také do našeho sboru a mohli jsme prožít úžasný čas navštívení Ducha svatého na bohoslužbě. Rádi bychom ti položili několik otázek o tvém životě, službě, církvi a o tvé zemi.

Můžeš nám sdělit něco více o hnutí Ducha svatého v Mexiku?

Ano, v Mexiku zažíváme probuzení, mnoho lidí přijímá Ježíše Krista do svých životů, také vidíme hodně tradičních křesťanů, kteří v Mexiku přicházejí ke

spáse, a Bůh se dotýká mnohých životů. Je vidět probuzení v různých částech země, toto se děje v jižním, středním i severním Mexiku.

Je ve vašem státě Tabasco mnoho křesťanských sborů?

Ano, probuzení se šíří mezi křesťany a jsou sbory, které hledají Boží slávu, a Bůh se jich velmi dotýká a děje se to, čemu říkáme duchovní obnova v církvích.

Jak lidé v Mexiku vnímají hospodářskou krizi a jak se na ni dívají křesťané v církvi?

Mexiko je na tom v současné době docela dobře a uvádí se to také ve zprávách, ale máme u nás mnoho lidí s různými potřebami, jsou například lidé, kteří jsou nezaměstnaní a na mnoha místech vnímáme sociální rozdíly. Ale v církvi vidíme, že Bůh chrání naše bratry a sestry před krizí a velmi se dotýká jejich životů a obnovuje je, vyprávějí pak mnohá svědectví. Například, když lidé dostanou výpověď z práce, tak najednou slyšíme, že Pán jim připraví nové zaměstnání a získají lepší a vyšší pozici v práci. Zajímám se o ekonomické dění a také jsem nedávno četl zprávy o ekonomické situaci zde, studuji, co se děje v Evropě a věřím, že Bůh bude žehnat církvím uprostřed této ekonomické krize tak, jak je napsáno v Izajáš, že Bůh dá bohatství těm,

kteří patří Hospodinu. A přinese ho také křesťanům v církvích tady v Evropě.

Jaké bylo tvé dětství a jak vzpomínáš na službu svých rodičů?

Když jsem byl ještě velmi malé dítě, už jako chlapce mě tatínek vedl k evangeliu, takže v podstatě od narození jsem vnímal evangelium, viděl jsem sloužit své rodiče a od dětství jsem chtěl být pastor. A často jsem si také hrál jako dítě na pastora. A Bůh mě povzbuzuje od té doby až do dneška. A to, co se děje stále, je ta skutečnost, že Bůh proměňuje můj život způsobem, jak bych si nikdy předtím nepomyslel.

Kdy jsi měl první zkušenost s Bohem a jak jsi ji vnímal?

Vzpomínám si, že když mi bylo šest nebo sedm let, tak mi moji rodiče řekli, abych přijal Ježíše Krista do života, ale pamatuji si také, že když jsem měl čtyři roky, možná i méně, byl jsem pokřtěn v Duchu svatém. V šesti nebo v sedmi letech jsem se modlil, postil, sloužil a čas od času jsem byl zařazen mezi dospělé při vyučování Bible a byl zkrátka jako dítě součástí něčeho většího, takže na to si rád vzpomínám.

A jak jsi prožil, že Bůh tě povolává do služby pastora?

Když mi bylo šestnáct let, začal jsem formálně kázat, moji rodiče jeli na

nějakou konferenci do Spojených Států Amerických, já jsem neznal úplně důvody, ale řekl jsem svému otci: „Dovol mi kázat tuto neděli.“ A pomyslel jsem si, že řekne: „Ne“. Ale on řekl: „No, jdi do toho...“ A byla to docela zoufalá bohoslužba a to bylo poprvé, kdy jsem byl na veřejnosti. Ale od té chvíle až do dnešního dne pokračuji v kázání. Předtím jsem také pochyboval, zda mám být pastor, protože je důležité, aby pastoři byli velmi vnímaví, musí mít na zřeteli lidi, kteří odchází a zároveň ty, kteří jako noví přicházejí do církve. Ale přijal jsem Boží volání být pastor a od roku 2000 prožívám rozmach ve službě Pánu. A děkuji Bohu za to, že mě povolal kázat Boží slovo.

Můžeš přiblížit službu mladým a říct něco více, jak se mladí lidé zapojují do života sboru, když se stanou křesťany?

Mladí lidé musí být v církvi aktivní. A to, co také vyučuji, je zejména zařazení se do činností. Vždy musí něco dělat, protože mladí lidé jsou velmi aktivní a je třeba je zapojit do všech možných aktivit v církvi, protože toto je způsob, jak pracují pro Boha. Mladí lidé v naší církvi se účastní bohoslužeb, které máme obvykle ve středu a v neděli, ve středu je služba uzdravování a v neděli je slavnostní bohoslužba. Dále máme ještě bohoslužbu v sobotu, a to je setkání mládeže. V sobotu se všichni vidíme

ve sboru. Mladí lidé chodí do církve, protože jsou vyučováni Božím slovem. Pro mladíky je možnost zapojit se do sportovních aktivit, které jsou zařazeny v neděli po bohoslužbě jako součást života sboru. Mimochodem v Mexiku téměř všichni hrají fotbal, takže odpoledne trávíme sportovně s mládeží všichni společně.

Věnuje se mládež také misijním aktivitám, aby nesla evangelium do různých částí města?

Ano, v pondělí máme aktivity venku na ulicích a jdeme do parku, na náměstí, na místa, kde je velká koncentrace lidí a kážeme lidem evangelium a mladí lidé se toho také účastní. Každý týden získáváme duše pro Ježíše a roste církev ve městě, kde bydlíme, a mladí lidé mají velkou účast. Mládež také v pátek navštěvuje dětské domovy a kromě toho vyučují i Boží slovo. A jsou i další aktivity, které děláme, organizujeme duchovní setkání a také se věnujeme mladým lidem, kteří prožívají špatné zacházení ze strany rodičů nebo mají problémy ve škole, a potřebují pomoc. Proto se pořádají tato speciální duchovní setkání, aby mládež získala svobodu, uzdravení a Bůh v jejich životech všechno změnil.

Jaká je návštěvnost na bohoslužbách sboru Red Apostólica Maranatha Internacional během týdne?

Asi tisíc lidí. Máme církve ve státě v různých oblastech a městech a na nedělních bohoslužbách se připojují k nám a sborová budova je přirozeně zcela zaplněná.

Slyšeli jsme o uctívání Boha tancem ve vaší církvi, můžeš nám říct, jak probíhá taneční chvála a jak ji lidé vnímají?

Ano, když probíhají chvály, naučili jsme se, že Bůh současně také jedná skrze pohyb. Duch svatý se hýbe a během chval se mě často také dotýká, abych takto sloužil, a jindy se dotýká mé maminky nebo dalších lidí a sloužíme lidem, aby se zapojili do uctívání tancem. Lidé tančí, skáčou, točí se, a chválí Boha tancem a přitom jsou uzdraveni i vysvobozeni. Bůh koná, když jednáme v poslušnosti Božím slovem. Je velmi důležité, že celou službu chvály tancem si Bůh používá také pro prorocké, slovo poznání, osvobození a uzdravení a rosteme ve službě v církvi. Máme také služebníky, kteří přivádějí lidi k tanci během chval a vyprávějí svědectví, že se necítili, předtím než přišli do církve, dobře, a poté co tančili, točili se a skákali, přijali uzdravení.

Takže vaše bohoslužby zasahují mnohé lidi z okolí...

Bůh proměňuje můj život způsobem, jak bych si nikdy předtím nepomyslel.

Ano a jak už jsem zmínil, v pondělí pak na ulicích celý sbor získává duše pro Ježíše Krista a mohou například říci, že během jedné hodiny se obrátí k Bohu někdy skrze jednoho služebníka i deset lidí. Toto se děje skrze kázání Božího slova. A jsou mnozí, kteří získávají ještě více lidí než ostatní, mají dary, které jim byly dány od Boha. Celá církev je velmi aktivní v této evangelizační službě. Dvakrát až třikrát ročně děláme kampaně, a slavnosti, kam také zveme nové lidi, aby přišli na bohoslužbu.

Vzpomeneš si na nějaké svědectví z poslední doby, které se velmi dotklo tvého srdce?

Letos v církvi jsme sloužili uzdravením a viděl jsem tři ženy v církvi, které byly

uzdraveny z ledvinových kamenů během tří různých situací, kdy jsme jim sloužili. A velmi se mě dotklo také vidět uzdravení z rakovinového nádoru. A také tady v České republice byla první večer uzdravena holčička, Bůh uzdravil její ruce a nohy, měla zkroutené kosti, za to vzdávám chválu Pánu.

Rádi bychom se dozvěděli ještě něco více o rozhlasovém a televizním vysílání vaší církve, o kterém ses dnes zmínil. Kromě kázání Božího slova je součástí ještě mimořádný program pro diváky ostatních zemí?

Vždy se snažíme skrze rádio a televizi kázat evangelium, vím, že je to téma, které se stále dotýká životů, ale snažíme se přinášet také další témata, která mají vliv na

společnost a jsou aktuální a kterými žijí lidé v naší zemi nebo i na světě. A věřím, že už z principu je možno zasáhnout lidské životy, protože je tento křesťanský program v rádiu a v televizi. A lze vidět, že lidé jsou také uzdravováni a osvobozováni skrze Boží slovo a po tom velmi touží lidé, kteří chtějí znát Krista. Také přijímáme telefonní hovory z ostatních zemí, protože funguje satelitní přenos. Celá naše církev sleduje tento program na místním televizním kanálu, takže se všichni věnují také tomuto vysílání. V televizi jsme už přes jedenáct let a lidé nám volají svědectví, co Bůh udělal v jejich životě. Dívali se na televizi a přijali uzdravení skrze Boží slovo, zázraky ve finanční oblasti a různá vysvobození z těžkostí. Je tedy pravdou, že tak naplňujeme Boží záměr – kázat Boží slovo.

Dnes jsi hovořil o tom, že duchovním otcem vám byl Dr. Moris Cerullo. Můžeš to přiblížit? Sloužil nějakým způsobem přímo vaší rodině?

Je považován za jednoho z velkých apoštolů víry, káže už dlouhou dobu, je mu přes osmdesát let, ale v plné síle pokračuje a cestuje snad po celém světě, aby přinášel evangelium. Tady v Evropě slouží na mnoha konferencích během roku, v červenci bude například v Londýně na světové konferenci v Evropě, která je pořádána každý rok a v květnu bude ve Vídni a v Budapešti a také v dalších státech Evropy. Je velmi známý v Africe, lidé z Afriky ho milují a je pro ně velmi cenný. Moji rodiče a já jsme jeho duchovní děti, má velké pomazání a několikrát navštívil naše město. Také se mu hodně líbí Mexiko. Byli jsme požehnáni jeho službou a pravidelně jezdíme dvakrát až třikrát do roka na konferenci do Spojených států, abychom přijali další požehnání. Když víme, že má v plánu být v Izraeli, snažíme se tam také

speciální čas pro vaši zemi. Tady v Ostravě teď končím turné po české zemi a velmi se mě dotýká také Slovensko, kam budu pokračovat ve své cestě. Bůh dává probuzení pro tento region. Zejména tady v České republice mohou vidět opravdu změnu od té doby, kdy jsem tu byl poprvé. Dnes je to taková změna, jako by Bůh odňal jakýsi balvan a působí rozmach duchovního probuzení na tomto místě způsobem, jaký jsme doposud neviděli. Věřím, že se to vše bude ještě rozšiřovat po celé období roku 2012 a církev se mnohonásobí.

Co se týče jídla, je pravda, že mi velmi chutná české jídlo, zdá se mi zdravé a je výborné. Mexiko má také velmi dobré jídlo.

A můžeš nám doporučit něco z mexické kuchyně?

Mexiko je známé přirozeně pro své tacos, jde o tradiční mexické jídlo, tvořené tortillovými plackami naplněnými masovou směsí a přílohu tvoří zelenina a omáčky. Na severu Mexika jsou oblíbené burritos, což jsou tortillové placky z pšeničné mouky, které jsou naplněny masem, sýrem, zeleninou. Ale mexické jídlo je velmi rozmanité. Každé město a každá vesnice má své vlastní jídlo. Mexiko je také známé různou úpravou kuřecího masa s tradiční omáčkou nazývanou mole. Skvělé jsou tortilly plněné kukuřicí a uvnitř je ještě sýr, maso a další přísady. Velmi populární jsou také tamales obdélníkového tvaru, připravují se z kukuřičného těsta a jsou plněné vepřovým nebo kuřecím masem. Ale hovořit o mexickém jídle by se dalo různě.

Jaké poselství bys rád předal mladým lidem v naší zemi?

Mladým lidem bych rád vzkázal, aby více věnovali svůj život Bohu, protože Bůh

V televizi jsme už přes jedenáct let a lidé nám volají svědectví, co Bůh udělal v jejich životě.

jet, tak jako letos v červnu. On je napůl původem z Izraele a napůl Američan, takže má zvláštní lásku pro Židy. Na kampaních v Izraeli jsme viděli, jak mnoho Židů přichází ke spáse skrze jeho službu.

Jak se ti líbí v České republice a jak prožíváš další turné v našich zemích? Jak ti chutná česká kuchyně?

Ano, moc se mi tu líbí, jsem tu potřetí, ale tentokrát vnímám, že přichází

nás nezklame, nezanechá a neopustí a Bůh chce používat mladé lidi. Boží slovo nám říká, že mladí lidé mají radostné období zrání a mají také sílu. Jsme aktivní a je třeba využít síly, aktivity a všeho ostatního, co máme, abychom mohli sloužit k Boží slávě.

Velmi děkujeme za rozhovor, Bůh Ti velmi žehnej a přejeme nádherné dny v blízkosti našeho Pána.

Ken Rodriguez

Viera katapultovala kouča NBA

Monty Williams, najmladší kouč NBA New Orleans Hornets, hovorí, že Ježiš ho previedol cez ťažké obdobia.

Kardiológ určil Monty Williamsovi zdrvivú diagnózu: zhrubnutý sval sťažoval jeho srdcu pumpovať krv. Lekár mu povedal, že za týchto podmienok to znamená koniec jeho basketbalovej kariéry, koniec jeho sna o NBA a pravdepodobne aj koniec jeho života.

Za dva roky choroba, známa ako hypertrofická kardiomyopatia, zmizla. Lekári si to nevedeli vysvetliť, ale Williams to nazval uzdravením od Boha. Williams odohral v NBA postupne ešte deväť sezón. Chronické zranenie kolena znova otestovalo jeho vieru a nakoniec viedlo k dočasnému basketbalovému dôchodku.

Dnes Williams pokračuje v hlásaní svojej viery ako hlavný kouč New Orleans Hornets aj napriek neustálym ťažkostiam. Za uplynulý rok a pol videl tento najmladší kouč v NBA, ako jeho generálny manažér dostal výpoveď, jeho najlepší hráč si zničil koleno (potom vypovedal zmluvu), iného uväznili a tretí stratil dvoch príbuzných v autonehode. „Ťažkosti spôsobujú, že začneme načúvať Bohu,“ hovorí.

Jeho druhá sezóna začala s ešte väčšími problémami. Tím Hornets predal svojho najlepšieho hráča do Los Angeles Clippers v kontroverznom obchode. Aj napriek mnohým skúskam na začiatku jeho kariéry trénera, Williams hovoril o zdroji svojej sily pred médiami: „Bezpochyby, je to moja viera v Ježíša Krista,“ hovorí. „Každé ráno čítam Bibliu a študujem ju aj večer. Keď prichádzajú ťažké chvíle, nie je to ľahké. Ale uvedomujem si, že pre človeka, ako som ja, je požehnaním byť v tejto pozícii.“

Predošlé problémy v jeho živote však spôsobili, že konflikty v NBA sa zdajú byť maličkosťou. Williams hovorí, že v detstve zažil obťažovanie a zneužívanie. Keď sa dozvedel o svojej chorobe srdca, začal mať sklony k samovražde. S Božou pomocou si však vybudoval silnú vieru a podáva mocné svedectvo. „Pán je prítomný v časoch našich najväčších skúšok,“ hovorí Williams, „a všetko zlé obracia na dobré.“

„Som požehnaný, že môžem byť v tomto biznise. Modlím sa, aby som si udržal tento postoj tak dlho, ako budem schopný trénovať.“

Zdroj: Charizma
Preklad: Jaroslava Marcinekova

Proroci návratu

História
prenasledovania
kresťanov

12. časť:

Výraz „kresťanský sionizmus“ nie je protirečivým výrazom, ako sa možno zdá na prvý pohľad, ale zastrešuje hnutie v rámci protestantského prúdu, ktoré sa prvýkrát vynorilo v 17. storočí v Anglicku, neskôr sa rozšírilo aj do ďalších krajín a dnes predstavuje hnutie svetových rozmerov. Zatiaľ čo je politický sionizmus v židovských kruhoch pomerne do hĺbky spracovaný, činnosť a motivácia tých kresťanov, ktorí túto záležitosť podporovali, je oveľa menej známa. Napriek tomu, už prví puritánski hlásatelia Slova, oficiálne považovaní za odpadlíkov, boli popri ďalších bodoch vierouky odhodlaní priniesť veľkú obeť aj za toto učenie.

Tibor Szöllösi

O d čias Júlia Cézara, kedy sa Británia objavila v historických záznamoch po prvýkrát, bol jej osud ovplyvňovaný viacerými zvláštnymi paralelnými udalosťami s Júdeou. V nasledujúcom storočí si Rimania podmanili Britov i Židov a v oboch krajinách si rozmiestnili svoje vojská. Neskôr obidva tieto

národy z obapolných strán ríše takmer naraz povstali bojovať za slobodu: v 70. roku Židia, v 81. roku keltský kmeň. Obe tieto vzbury boli potlačené. Na dymiace ruiny Jeruzalema Titus židovským vojnovým zajatcom odpovedal: „Čo by mohlo byť väčšou prekážkou ako steny oceána, ktoré obklúčili Britov, no predsa len sa poklonili zbraniam Ríma?“

Preklad otvoril dvere do nového sveta

Hieronym ako prvý spomína pútnikov prichádzajúcich z Británie do Svätej zeme už v roku 386. No nepovažovali ju za izraelskú zem až do čias reformácie. Znamenala pre nich len toľko, že sa v nej narodil, žil, slúžil a tiež zomrel Ježiš Nazaretský. No už dávno pred tým, ako bolo Anglicko pozdvižené na status ríše, v britských kresťanských kruhoch sa vytvorilo isté prepojenie s pradávnu izraelskou zemou. Odzrkadľovalo sa to aj v ich písomnostiach. Napríklad, John Milton vo svojom diele *Stratený raj* vyjadruje vieru v to, že jedného dňa sa dvanásť kmeňov Izraelových navráti do svojej zeme. Otázka obnovenia Izraela získala pozornosť kresťanov po prvýkrát v 16. storočí v povstávajúcom kruhu pietistických protestantov, a to v súvislosti s chápaním otázky druhého príchodu Krista na zem a Tisícročného kráľovstva.

Toto duchovné hnutie pochádza z Holandska a v Anglicku nezasiahlo len oficiálnu anglikánsku cirkev, ale tiež niektoré skupiny nonkonformistov (posledné z týchto skupín zakladali separatistickí protestanti, ktorí tvrdili, že anglikánsku cirkev už nebolo možné očistiť), a neskôr preniklo aj do metodistických kruhov. Najdôležitejším východiskom rozvíjania myšlienok o budúcnosti Židov bolo nepochybne postupné prekladanie Biblie do národných jazykov a jej rozšírenie.

V roku 1538 Henrich VIII. nariadil, aby bola v každom kostole na území Anglicka sprístupnená jedna veľká Biblia v angličtine, aby do nej mohli nahliadnuť ľudia v každom cirkevnom spoločenstve a aby ju mohol každý slobodne čítať. Tým, že Bibliu preložili do anglického jazyka a prijali ju za najvyššiu autoritu nezávislej anglikánskej cirkvi, hebrejské dejiny, tradície a morálny zákon sa stali súčasťou anglosaskej kultúry, a dokonca počas troch nasledujúcich storočí mali najväčší vplyv na jej vývoj. Pri skúmaní teologickej a politickej motivácie spätosti novodobej Británie so židovstvom, jeden historik píše: „Tam, kde sa reformáciou pohrdlo, pri rozhodovaní o najvyššej autorite cirkvi došlo k tomu, že Biblia bola nahradená pápežom. K tomu, aby potlačili nároky zo strany Ríma, čoraz väčšími zdôrazňovali, že korene kresťanstva pochádzajú zo Svätej zeme.“ Tam, kde bola

predtým uplatňovaná moc pápežskej buly, do popredia sa dostala autorita Božieho slova, ako bolo vyhlásené v hebrejských zmluvách... Slovmi Thomasa Huxleyho: „Pozri sa na túto úžasnú skutočnosť: táto kniha sa stotožňuje so všetkým, čo je v histórii Anglicka najlepšie a najušľachtilejšie a stala sa národným eposom Británie. Všimnime si zvláštnu skutočnosť: Príbeh rodiny Izraela sa stal národným eposom iného národa.“

Boj puritánov o návrat Židov

Toto zvláštne prijatie, ktoré sa naplnilo vydaním prekladu kráľa Jakuba (The King James Version) v roku 1611, začínalo už v roku 1525 Williamom Tyndaleom, i keď ani zďaleka nemožno považovať jeho preklad za prvý celonárodný preklad v Anglicku. Obidva preklady sa však zrodili ešte skôr, ako uzrel svetlo sveta prevratný Gutenbergov vynález, a tak nebolo možné rozmnožovať ich dostatočne veľké množstvo na to, aby ovplyvnili celú krajinu. Po vynájdení kníhtlače sa však už nedalo zabrániť šíreniu Biblie v národnom jazyku medzi davmi, keďže cirkevná rada nedokázala odkúpiť toľko výtlačkov, že by ich nebolo možné dotlačiť.

Hebrejské Sväté Písmo nemalo na žiaden iný národ taký vplyv ako práve na Angličanov, a to predovšetkým v dvoch aspektoch: v tom, že existuje iba jeden Boh, ako aj v tom, že poriadok v rámci spoločnosti je možné vybudovať len na základe vzťahu medzi človekom a Bohom, resp. medzi človekom a človekom, ktorý sa riadi nariadeniami Mojžišovho zákona.

Od tej chvíle bolo Anglicko jednou nohou v Palestíne, no druhou na toto územie vstúpilo až neskôr, bojujúc za prospech

Bohom preto, aby sa uskutočnili Jeho ciele. Podľa ich presvedčenia sa Božie kráľovstvo vytvára na zemi a vďaka tomu sa môžu naplniť zaslúbenia, ktoré boli dané starovekému izraelskému ľudu – a to spôsobom, pri ktorom zohráva Izrael ne-

neskôr obzvlášť posilnilo na americkej pôde – a boli prirodzene presvedčení, že Svätá zem patrí Židom. Verili v znovuzaloženie židovského štátu a očakávali obnovu Izraela dokonca s oveľa väčším presvedčením ako samotní Židia.

Puritáni verili, že každý človek je schopný, oprávnený a zároveň povinný vykladať si božské zákony osobne bez akéhokoľvek zásahu cirkvi.

nahradiť úlohu. To však znamenalo pre puritánov radikálne odtrhnutie od vtedajšej, v rámci kresťanstva všeobecne uznávanej teológie náhrady, ktorá privlastnila cirkvi biblické zaslúbenia vzťahujúce sa na židovský národ.

Puritáni verili, že každý človek je schopný, oprávnený a zároveň povinný vykladať si božské zákony osobne bez akéhokoľvek zásahu cirkvi. Odmietanie povrchnosti a obradov ako súčasti katolicizmu a dokonca už aj Cirkvi Anglicka, ako aj vyzdvihovania biblicky nepodložiteľnej autority ich v otázkach viery nezblížovalo až tak s inými kresťanmi ako so Židmi. Neskôr bude na tento vzťah možné poukázať aj na živote amerických kolonistov, ktorí mali v prevažnej väčšine puritánske korene. Napríklad, hlboko nábožensky založení Otcovia zakladatelia pri hľadaní spôsobu, ako najvhodnejšie vyjadriť vďaku za ich prežitie a úrodu, našli najlepší vzor v biblickom sukkóte, a tak sa tiež rozhodli sláviť takúto slávnosť (americký sviatok Deň vďakvyzdaní) v rovnakom ročnom období.

Tam, kde bola predtým uplatňovaná moc pápežskej buly, do popredia sa dostala autorita Božieho slova.

ríše. Záujem o túto pôdu sa v Anglicku zvyšoval z dvoch pohnútok: náboženské, duchovné, morálne, ako aj sentimentálne motívy pre Blízky východ sa stretli s politickými a hospodárskymi záujmami.

Starozákonné písma mali teda veľký vplyv na čoraz ráznejšie vystupujúcich reformátorov anglikánskej cirkvi, puritánov, ktorí zdôrazňovali pravdu a dôležitosť Mojžišovho zákona a prorockých odkazov. Verili v pevné zásady „knihy“ a v to, že v histórii bola vláda ľudí riadená

Puritáni sa vďaka svojmu príbuzenskému vzťahu k Židom v duchovnom zmysle odlišovali od ostatných protestantov a aj v otázkach viery sa postupne sústreďovali na porozumenie židovskej vlasti a jej politického statusu. Podobne ako Židia, aj puritáni pochopili súvis náboženstva s územím – čo sa v nich

Vo všeobecnosti boli puritáni presvedčení o svojej povinnosti prijať Židov späť do Anglicka pred tým, ako by získali do vlastníctva pôdu svojich otcov a vybudovali si tam opäť svoj domov. (Edward I. vyhnal Židov z Anglicka v roku 1290). V pozadí tohto presvedčenia sa ukrývali dve rozhodujúce odôvodnenia. Ponajprv to, že ak by Židia rozpoznali ich spätosť s puritánmi, napokon by konvertovali. Vo väčšine eschatologických vyučovanií totiž puritáni skutočne verili, že náprava Židov sa udeje v židovskom národe obrátenom na kresťanskú vieru. Druhý dôvod bol založený na výklade biblických prorociet z pohľadu puritánov: Židia sa môžu navrátiť do Zaslúbenej zeme, až keď sa naplnia Mojžišove slová, že najprv budú rozptýlení až do posledných končín zeme. A keďže najsevernejším bodom civilizácie je Anglicko, budú ich musieť prijať späť do svojej krajiny a len potom budú môcť znova obsadiť územie Izraela.

Hebrejské Sväté Písmo nemalo na žiaden iný národ taký vplyv ako práve na Angličanov.

Priekopníci kresťanského sionizmu

Puritánski hlásatelia Slova boli ochotní popri iných zásadách viery, zo strany ostatných oficiálnych kazateľov aj tak považovaných za odpadlické, prinášať veľké obete aj za túto súčasť ich vierouky. Jedného muža menom Francis Kett (1547–1589) zaživa upálili len preto, že vyjadril svoj názor, že podľa biblických prorociev sa Židia navráti do svojej zeme.

Edmund Bunny (1540–1619), londýnsky vyšší súdny úradník, bol veľmi známym teológom a cestujúcim kazateľom. V jednej z jeho prác, ktorú napísal v roku 1580, sa stotožnil s kalvínskymi myšlienkami o židovstve, keďže chcel voči tomuto prísnemu náboženstvu zachovať svoju vernosť. Thomas Draxe však vo svojom diele vydanom v roku 1608 píše nasledovné: „Všetky zvláštne zaslúbenia, a preto aj tie, ktoré sa vzťahujú na Kanaán... boli v minulosti dané Židom... [my kresťania] musíme považovať samých seba za dlžníkov voči Židom, byť im hlboko zaviazaní... nesmieme sa im odplácať zlým za dobré.“

V roku 1621 sa na túto tému objavila ďalšia kniha pod názvom *Posledná náprava alebo povolanie Židov*. Autorom je muž s ozaj dobrou povestou, Sir Henry Finch (1558–1625), vyučený hebraista, ktorý bol zároveň členom parlamentu a vynikajúcim odborníkom na právo (jeho diela sa študovali aj niekoľko storočí po jeho smrti). V uvedenej práci obhajoval tvrdenie, že Židia majú výsadné právo na Svätú zem. Bol presvedčený, že ich úlohou je predniesť túto požiadavku kresťanským vrchnostiam, ktoré sú povinné ju prijať. Prvý hodnoverný a významný plán pre znovuvybudovanie židovského štátu sa

tiež spája s menom Finch. Jeho sionistická mapa budúcnosti bola v kruhu puritánov všeobecne uznávaná: K obnove Izraela by podľa nich došlo len v prípade, že by sa obrátili na kresťanskú vieru, potom by sa mal objaviť Syn Dávidov, Mesiáš, pod ktorého vedením mali Židia vybudovať novú svetovú ríšu.

Na základe Finchovej argumentácie sa viacerí domnievali, že tým vyzdvihuje mocenské právo Židov vládnuť nad kresťanskými panovníkmi a s pevným presvedčením aj nad kráľom Jakubom I. Panovník dal totiž Fincha a vydavateľa jeho diela Wiliama Gougea zadržať za „znevažovanie jeho kráľovského veličenstva“. Oboch pustili z väzenia až po tom, ako každé spochybnenie plnosti kráľovej moci zrozumiteľne odvolali.

Finchove myšlienky však nebolo možné zavrieť do väzenia. „Nech im dá Hospodin milosť, aby sa mohli navrátiť a aby mohli prosieť Jahveho, ich Boha, a Dávida, ich kráľa, v týchto posledných dňoch,“ píše vo svojom slávnom diele a jeho slová našli odozvu v srdciach mnohých. Okrem neho začali o náprave Izraela písať aj ďalší, medzi inými aj Thomas Brightman (1562–1607), ktorého viacerí označujú za pravého zakladateľa kresťanského sionizmu. Brightman, ktorého jeho súdobí spoluobčania považovali za vynikajúceho vykladača biblických textov, sa bez pochybovania domnieval, že Židia sa navráti do Jeruzalema – ako píše: „Nie je nič istejšie ako táto skutočnosť a proroci to všade iba potvrdzujú.“ Brightman bol prvým, ktorý radikálne preformoval Augustínovo amilenialistické chápanie mesiášskeho obdobia. Vo svojich komentároch k Danielovým proroctvám a k Zjaveniu Jána tvrdí, že väčšina biblických prorociev sa už v histórii naplnila. V jednej z jeho prác, ktorá bola vydaná až po

jeho smrti v roku 1615 v latinčine, povzbudzuje Židov k tomu, aby sa navrátili do Svätej zeme a aby obnovili Izrael. Okrem toho v nej vyučuje, že po páde Antikrista – ktorého stotožňuje s pápežom – sa rozpadne Osmanská ríša a Židia budú „zvolaní“ k tomu, aby znovuvybudovali Izrael. Obrátení Židia vytvorením kresťanského národa opäť vystavujú svoje kráľovstvo, a tak naplnia slová prorokov. Jeruzalem nanovo osídli Židia a mesto sa stane centrom celého sveta.

Giles Fletcher (1549–1611), veľvyslanec kráľovnej Alžbety na dvore ruského cára Ivana Hrozného, tiež veril v obnovu Izraela. Popri svojej práci nosil v srdci situáciu ruských Židov, znepokojovali ho ich nepravdivé okolnosti života. V jednej eseji uviedol svoju domnienku, že oni sú tiež súčasťou stratených desiatich kmeňov Izraela. Bol presvedčený o tom, že ich presťahovanie naspäť do zeme ich otcov by mohlo byť príkladom pre celý židovský národ. Aj Fletcher veril, že je potrebné dostať Židov do Anglicka, kde by sa z nich mohli stať kresťania a vhodným spôsobom by sa mohli pripraviť na prevzatie vlády v Palestíne. Joseph Mede (1586–1638) v roku 1627 uverejnil svoje komentáre k Zjaveniu Jána v latinčine, ktoré už v roku 1642 uzzreli svetlo sveta v rozšírenom vydaní v angličtine. Jeho vplyv sa rozšíril predovšetkým medzi anglických nonkonformistických vedúcich. Jeho knihy boli preložené do viacerých jazykov, jeho eschatologické učenie prevzali aj ďalší autori.

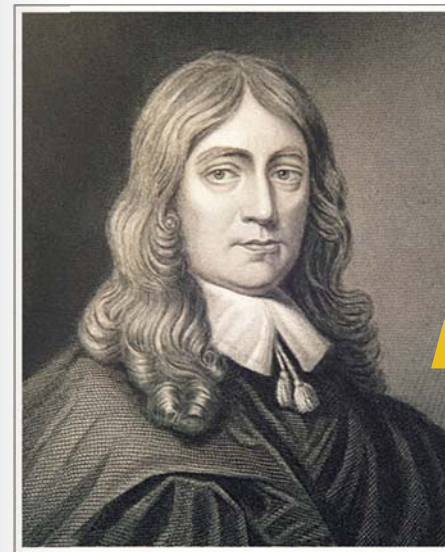
Roger Williams (1604–1683), zakladateľ Rhode Island, neodbytné bojoval za náboženskú slobodu v Anglicku. Po jeho návrate z Ameriky v roku 1643 napísal viacero pamfletov na túto tému, spomedzi ktorých jeden, v ktorom žiadal, aby zrušili zákaz vstupu Židov na územie Anglicka platný od roku 1290 a o ich opätovné prijatie, verejne spálili.

Medzičasom sa boje puritánov proti kráľovstvu vyhrotili a po smrti kráľa Karola v roku 1649 mohli siahnuť dokonca aj po restoracionálnych politických zbraňoch. Už v tom roku dvaja amsterdamskí puritáni požiadali anglickú a holandskú vládu, aby bol „anglický národ v spolupráci s obyvateľmi Holandska prvý v napomáhaní k tomu, aby sa synovia a dcéry Izraela mohli navrátiť na lodiach do zeme, ktorú dostali ich otcovia Abrahám, Izák a Jakob do večného vlastníctva“. Zároveň žiadali, aby Židov opäť prijali medzi seba a povolili im obchodovať a bývať uprostred nich.

V pozadí toho, že autori tejto žiadosti Joana a Ebenezer Cartwrightovci žiadali nielen spoluprácu Anglicka pri obnove pravlasti Izraela, ale aj o zrušenie už vtedy

viac ako tri a pol storočia platného nariadenia Edwarda I. zakazujúceho vstup Židov do krajiny, stála zmena, ktorú Biblia vykonala v puritánskom hnutí. Hoci aj puritáni si vzťahovali na seba starozákonné zaslúbenia, ako to bolo zvykom od čias cirkevných otcov, ktorí formulovali teológiu náhrady, robili to s úplne iným cieľom – nepozerali sa na Židov z pohľadu nadutej cirkvi víťazoslávnej nad synagógou, stavajúcej sa na miesto Izraela, ale vychádzalo to z ich stotožnenia sa s týmto vyvoleným ľudom na základe hebrejského Písma Svätého, ktoré si nesmierne vážili. Príbehy, ktoré sa im vryli do srdca, vzťahovali na seba, oni boli tými „do pravej olivy vstepenými“ dedičmi Abrahámovej zmluvy, novou súčasťou svätých Izraela, Jeremiášovými slovami, Božou bojovnou sekerou, pomocou ktorej On vykoná svoju prácu na zemi – jeden ľud, ktorý zostáva pod Jeho vedením či už v rodinnom prostredí, na bojisku, v parlamente alebo na zhromaždení.

Približne do 17. storočia sa v kruhu Angličanov spomínala Palestína ako územie len v kresťanskom kontexte (ako miesto, kde žil Kristus a apoštoli a odkiaľ pochádzala Nová zmluva), no po tom, čo sa stala korisťou islamu, sa pre kresťanský svet,

žial, jej význam vytratil. Už v tomto období sa však niektorí začali na ňu rozpožímať ako na domov pre Židov, na ktorý sa neodlučiteľne vzťahuje zaslúbenie o návrate Izraela.

Osídlenie Anglicka Židmi žiadali z dvoch dôvodov. Na jednej strane, puritáni predpokladali, že keďže ich vierouka sa viac približuje k judaizmu, Židia pri kontakte s nimi nebudú protestovať proti konvertovaniu. „Čo sa týka ich presvedčenia, Angličania sú schopnejší“ – píše jeden z ich prominentných predstaviteľov

v roku 1656. Na druhej strane, pevne verili, že Židia sa nemôžu navrátiť na Sion, ak sa najprv nerozptýlia po celej zemi, a preto bolo potrebné, aby sa znovu presídlili do Anglicka. Žiadosti, ako podal Cartwright, neboli na tú dobu ničím zvláštnym, odzrkadľovali iba typické zmýšľanie puritánov.

Svoju vieru v návrat Židov do Palestíny vyjadrili aj významné osobnosti ako Oliver Cromwell (1599–1658), čo vyplýva aj z jeho parlamentného príhovoru zo 4. júla 1653. V roku 1655 sa v Anglicku rozprúdila debata o tom, či by Židia mali byť prijatí späť do krajiny. Hlavným dôvodom bol rastúci trend boja za náboženskú toleranciu, ako aj skúmanie úvah o biblických proroctvách či tiež ekonomická situácia. Cromwell sa domnieval, že povolením osídlenia by sa Židia mohli dostať do kontaktu s najbohobojnejšími kresťanmi na svete, a to by im mohlo pomôcť k nadobudnutiu viery v Ježiša Krista. Podobne ako ďalší sionistickí kresťania, bol veľmi pevne presvedčený, že ku koncu vekov nastane obrátenie Židov skutočne rýchlo. V roku 1656 tak povolil Židom presídlit sa s tým zámerom, aby sa po úspešnom „nadobudnutí viery“ vrátili do zeme svojich praotcov, aby tam znovu ožila domovina Židov a aby sa „Mesiáš Ježiš Kristus vrátil na zem“.

Aj medzi inými národmi môžeme nájsť učeníkov restoracionalistického hnutia. Ír John Toland (1644–1714) bol aktívnym účastníkom teologických a politických debát v Anglicku. Produktívny spisovateľ v roku 1714 píše o návrate Židov na Sion ešte ako anonym.

John Milton vyjadril svoju vieru v to, že jedného dňa sa dvanásť kmeňov Izraelových navráti do svojej zeme.

Dánsky pietista Holger Paulli (1644–1714) bol ešte otvorenejší ako on. Celým srdcom veril, že podmienkou druhého príchodu Krista je, aby židovský národ nanovo zaujal do dedičstva zem svojich praotcov. Neúnavne pracoval na náprave židovského kráľovstva, v tomto duchu publikoval svoje knihy a svoje memoranda poslal aj francúzskemu a anglickému kráľovi, súril v nich navrátenie Svätej zeme do rúk Židov, aby mohol vzniknúť štát Izrael. V roku 1695 osobne odcestoval do Anglicka, aby pre svoj zámer získal aj podporu Wiliama III. Panovníka nazval Kýrosom Veľkým a Nástrojom Všemohúceho.

„Požehnám tých...“

Po viac ako troch storočiach sa nám pri pohľade do minulosti už lepšie črtajú charakteristické znaky tohto hnutia. Kresťanský sionizmus rozvíjajúci sa v rámci protestantského prúdu povstal spomedzi smerov interpretujúcich Bibliu na základe konzervatívneho chápania evanjelií a žije tak i naďalej, hoci počas 20. storočia sa stal dôležitým a vyzdvihovaným aj v iných spoločenstvách, ktoré nekráčajú v šľapajách kalvínskej tradície, alebo sa od nej odtrhli. Spoločná vierouka, ktorá dotvára kohéziu tábora kresťanského sionizmu, sa dá predsa len rozpoznať: Biblia je Bohom vdychnuté zjavenie, ktoré ochránil od každého omylu aj napriek tomu, že boli Jeho slová zapísané ľuďmi – autormi Písma Svätého. Z toho vyplýva, že každá časť Biblie sprostredkováva Boží neomylný odkaz, nezávisle od toho, ako sa voči nemu človek zachová. Veria v to, že Biblia je pravdivá, jej tvrdenia sú faktami a v nej popísané udalosti sú ako celok, ale i v detailoch historické, na základe toho je celý jej obsah možné chápať doslovne.

Z pohľadu kresťanského sionizmu sa pre nich stali slová Všemohúceho k Abrahámovi dnes, o štyritisíc rokov neskôr, najvážnejším napomenutím, resp. zaslúbením, ktoré ich aj v tejto dobe usmerňuje v postoji voči neskorým potomkom Abraháma: „Požehnám tých, ktorí ňu zehnejú, zlorečenie budú tí, ktorí ňu zlorečia.“ Práve tak doslovne veria medzi inými aj v prorocké zjavenia, ktoré sa vzťahujú na úplnú fyzickú a duchovnú nápravu Izraela, no zároveň aj v to, že človek

môže byť spasený len skrze vieru v Ježiša Krista, a tento mandát od Boha je potrebné kázať každej živej bytosti. Kresťania vyznávajúci sionistické učenie môžu narážať na dvojaké protivenstvo. Na jednej strane, ako sme vyššie videli, od začiatku prinášali obete a v niektorých prípadoch museli podstúpiť aj tú najväčšiu obeť. Na druhej strane, aj hlásanie Krista mnohí, prirodzene aj nežidia, prežívajú pod útlakom ich starobylej kultúry, dedičstva a tradícií.

Preklad: Lýdia Takácsová
Zdroj: Hetek 2011

Svědectví manželů Dietrichových

Jak se to vlastně
všechno přihodilo?

Aleš

Narodil jsem se v roce 1963 v Praze jako druhé dítě mých rodičů. S mojí o 5 let starší sestrou Janou, která v mém životě zvláště v dětství a později i v rané dospělosti hrála velice důležitou roli, jsme prožívali šťastné dětství, plné her, bláznivých dětských nápadů, smíchu a radosti. Byl jsem šťastné dítě, spokojeně vyrůstající ve zdravé rodině.

Přestože moje maminka pocházela z evangelické rodiny a můj tatínek zase z katolické, tak jejich manželství bylo velmi vyrovnané a harmonické, prokazovali si vzájemnou úctu, velkou míru tolerance a přijetí, nejen v náboženských otázkách, ale i v dalších oblastech života. My děti jsme pak díky jejich víře měly od dětství povědomí o Bohu a o hodnotách, které přesahují materiální svět.

Když mi bylo 5 let, tak mi táta vyprávěl o Božím Synu, Ježíši Kristu, že On jediný byl na světě z lidí spravedlivý, nikdy nebyl neposlušný a nikdy se nedopustil žádného hříchu. Vzpomínám si, jak v tu chvíli ve mne uzrálo pevné rozhodnutí, že já budu druhý takový. Toto rozhodnutí mi vydrželo asi tak do odpoledne. Nepovedlo se.

Moje maminka mi často říkala, co jako křesťan můžu a nemůžu dělat. Z morálního hlediska jsem rozuměl tomu, proč mi to říká, ale kromě své vlastní vůle, která nebyla až tak silná, jsem neměl žádnou sílu ani moc, abych mohl ve svém životě ve vztahu k hříchu něco zásadně změnit. Čím jsem byl starší, tím jsem měl více známosti o tom, co je dobré a co zlé, ale s těmi zlými věcmi, které jsem neměl sílu zlomit, jsem se ztotožňoval. Dnes už rozumím tomu, proč to ani jinak nemohlo být.

Kolem 15. roku jsem začal být jako „správný“ teenager alergický na vlastní mámu a začal jsem programově odmítat všechny hodnoty naší rodiny, a když bylo možno jít do učiliště s internátem, rád jsem toho využil, abych si mohl co nejvíce jít vlastní cestou.

V období prvního ročníku učiliště jsem vyzkoušel takřka všechny věci, které křesťanská morálka zakazuje. Jsem člověk, který má rád, když jsou věci stabilní, a tak jsem se kolem 17. roku rozhodl, že s žádnou holkou chodit nechci a nebudu (je to moc náročné) a místo toho jsem začal jezdit do přírody a další volný čas trávil ve sportovním oddíle. Je zajímavé, že přesně v té době jsem ve vlaku potkal svojí budoucí ženu, tehdy skoro 16letou, snědou, copatou dívenku Moniku. Já však měl pevnou zásadu, že s nikým nechci chodit, a tak jsem jí navrhl pouze přátelství. Důvod byl i ten, že jsem v ní viděl něco vzácnějšího než jen „holku na chození“ a nechtěl jsem to nijak pokazit. Okolí nás však stejně bralo tak, že spolu chodíme, a po

nějaké době jsem i já musel uznat, že naše přátelství již dávno přerostlo v začínající partnerský vztah. Jednu věc jsem si ale v našem vztahu vymínil, a to že spolu nebudeme intimně žít dříve než za rok, a to nejen z morálních důvodů („když jsem ten křesťan“), ale hlavně, abych náš vztah ochránil od mně dobře známého scénáře = zamilovat se - vyspat se - rozejít se. Opravdu se nám to povedlo dodržet a myslím, že později, když jsme v manželství procházeli hlubokou krizí, tak se Bůh k tomuto, v očích našich vrstevníků nepochopitelnému skutku, přiznal.

V 19 letech jsem narukoval na dva roky na vojnu. Nebyl to jednoduchý čas ani pro mne, ani pro náš vztah, ale krizi jsme ustáli a po návratu domů jsme s Monikou uzavřeli manželství. Po roce se nám narodila první dcera Šárka a 15 měsíců po ní první syn Pavel.

Po nějaké době se začal náš vztah komplikovat, až se dostal do docela slušné manželské krize. V té době jsem velmi často mluvil se svou sestrou, která mne potěšovala a povzbuzovala k tomu, abych se více otevřel Bohu. Ona sama již před několika lety vydala Bohu svůj život a přijala od něj jistotu spasení, ale já jsem si raději držel odstup, neboť její víra byla pro mne ještě nepochopitelnější než víra mých rodičů. Často mne zvala na nějaké akce toho jejich společenství, ale já jsem o to příliš nestál. Když však naše manželství bylo již před totálním krachem, tak jsem musel uznat, že sestra má v životě nastavené hodnoty lépe než já, a věděl jsem, že to souvisí s její vírou. Tehdy jsem i já zatoužil po Boží přízni, a tak jsem s ní šel na jedno velké uzdravující shromáždění, kde zahraniční služebník zvěstoval tu dobrou zprávu, že člověk je sice hříšný a v tomto stavu pro Boha nepřijatelný, ale Bůh dal jako výkupné za každý hřích svého syna Ježíše Krista, a dřív, než se modlil

Jsme velká pěstounská rodina a za 28 let našeho manželství jsme se starali nebo staráme o celkem 12 dětí, z toho jsou čtyři vlastní a osm přijatých.

za lidi a pokládal na ně ruce, je vedl k tomu, aby tohoto Ježíše přijali jako svého Pána a Spasitele. Protože v hale byly tisíce lidí a mnozí stáli i venku, tak jsme se ani my dovnitř nedostali, pouze z auta poslouchali kázání i výzvu z velikých reproduktorů. Přestože jsem kazatele ani neviděl a on neviděl mne, měl jsem pocit, že mluví přímo ke mně a byl jsem tehdy ve svém srdci velmi zasažen, věděl jsem, že to, co říká, je naprosto zásadní pravda, po které jsem podvědomě toužil celý život, ale nikdy do mého srdce nepronikla tak, jako ten večer. Když kazatel dal výzvu, kdo chce přijmout Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele, ať zvedne ruku a modlí se po něm modlitbu spasení, byl jsem smutný, že nejsem uvnitř mezi těmi všemi lidmi, určitě bych to byl v tu chvíli udělal. Ještě větší šok však pro mne byl, když jsem kousek od nás zahlédl, jak nějaký kluk zvedl jednu ruku a druhou se chytil za srdce a přímo na chodníku se modlil bez ohledu na své okolí a jeho přítel křesťan mu k tomu žehnal a zvěstoval mu odpuštění hříchů. V tu chvíli moje srdce křičelo: „Vždyť to jsem chtěl být já, proč to nejsem já?“ Pak uvnitř v hale začaly mocné projevy Boží moci, lidé padali, smáli se, plakali a byli uzdravováni, a já jediné, co jsem ze všech pocitů byl schopen před sestrou povědět bylo: „Vidím, že stojím na prahu úžasných věcí.“ Sestra mne povzbudila, že mi přeje, abych ten práh brzy překročil. Od té doby jsem měl Božího království a odpuštění hříchů plnou hlavu i srdce a moc

jsem toužil po čistém životě bez hříchu, ale na druhou stranu jsem čím dál tím více upadal zvláště do sexuálních hříchů a připadal jsem si jako schizofrenik. Často jsem v té době volal k Bohu, že už to sám se sebou nemohu vydržet a že chci to znovuzrození a jistotu spasení a přijetí, ale nebyl tu nikdo, kdo by mi na základě mého vyznání mohl zvěstovat odpuštění hříchů, a tak jsem se v nejistotě ještě chvíli motal. Pak sestra pozvala mne i naší maminku na další evangelizační shromáždění a já už věděl, že bez jistoty spasení odtud neodejdu. Nevím ani, co říkal kazatel, ani co povídal host – americký kosmonaut Jim Irvin, já jen čekal až bude výzva, kdo chce odevzdat svůj život Bohu a přijmout Ježíše do svého srdce. A když to přišlo, nic by mne na sedadle neudrželo a já se hrnul dopředu a se mnou i moje maminka. A tak jsme tam spolu přijali Ježíše jako svého Pána a Spasitele a ze mne spadlo břemeno všech hříchů. Věděl jsem, že mne Bůh přijal za svého syna.

Monika

Pocházím z ateistické rodiny, narodila jsem se v Praze, kde jsem i vyrostla. Rodiče jsem jako dítě milovala a oni milovali mě. Do deseti let jsem vyrůstala jako jedináček, který strašně moc toužil po sourozenci. Manželství mých rodičů však nebylo zrovna idylické, čas od času táta podlehl svodům kamarádů a neuhlídal si svou přijatelnou míru alkoholu. Doma pak všechno lítalo vzduchem a mnohdy padaly na máminu hlavu i facky. Přesto máma mnoho let, snad kvůli mně, zkoušela manželství zachránit a dát mi i vytouženého sourozence, v mých 10 letech se mi narodil bratr Milan. Táta, kterého jsem z celého srdce milovala, opět začal pít a manželství se pomalu,

ale jistě hroutilo, až skončilo po 20 letech rozvodem rodičů. Pro patnáctiletou dívku to bylo hrozně těžké období a rozvod se táhl neuvěřitelně dva roky. Tehdy mě rodiče vystavovali potupnému předstoupení před soud, kde po mne soudkyně chtěla slyšet rozhodnutí, zda-li půjdu k tátovi nebo k mámě. Nikdy bych si nepřála, aby toto musely mé děti prožívat, bylo to nejhorší rozhodování v mém životě – milovala jsem je oba a musela se rozhodnout, že jednomu z nich ublížím. Uběhlo několik let tahanic a hádek a táta se z našeho života vzdálil, je pravda, že se nám trochu ulevilo. Maminka si po dvou letech našla přítele, který mému malému bráškově snad trochu nahradil tátu. Je pravda, že já dostudovala jen díky jeho finančnímu zajištění, za což mu budu vždycky vděčná.

V té době jsem se při cestách na internát seznámila s docela fajn klukem (tehdy jsem netušila, že spolu prožijeme již zbytek života). Byl „jiný“ než ostatní kluci, kteří mně obklopovali a o které jsem nikdy neměla nouzi. Aleš dokončil učiliště a po pár měsících narukoval na dlouhé dva roky na vojnu a já se po maturitě vrátila do Prahy a nastoupila do svého prvního zaměstnání. Maminka se za svého přítele provdala a já se s nimi v malém bytě, den za dnem, tísnila a cítila jsem se tam na obtíž. Našla jsem si ubytovnu, ale tam jsem zase byla pořád sama a nedokázala se s tím vyrovnat. Nebylo divu, že jsem nedokázala na Aleše čekat a našla si přítele, u kterého jsem začala

bydlet. Nečekaná první facka a rozbitá skleněná výplň dveří jakoby mě vrátili do dětských let a já uviděla člověka podobného svému tátovi. V tu chvíli mi z očí spadly „růžové“ brýle, a byl jsem nosila pod srdcem jeho dítě, následoval okamžitý rozchod. Nastěhovala jsem se do maličkého bytečku ke své babičce a tam čekala nejen své první dítě, ale i nějaký zázrak.

V jednu chvíli, vlastně ani nevím proč, jsem šla k telefonu a vytočila číslo do bytu Alešových rodičů, později jsem sama nechápala, co mne k tomu vlastně vedlo. Aleš měl být v tu dobu u vojenského útvaru v Jihlavě a jeho rodiče v práci. Po vytočení čísla se ozvalo zvonění a pak najednou hlas, který tam neměl být, ale byl... Aleš právě přijel z dovolenky, kterou strávil na horách a druhý den se vracel zpět do kasáren. Setkali jsme se znovu po půl roce a konstatovali, že i přes všechna ta zklamání a bolest patříme stále k sobě. Aleš odjel k vojenskému útvaru a já za dva dny o dítě přišla. V červenci roku 1985 jsme s Alešem vstoupili do manželství, které vydrželo doposud, rovných 28 let.

Z lidských sil to určitě zvládnout nejde, sílu si denně vyprošujeme u našeho Pána, jemu vděčíme za záchranu našeho manželství a za všechny naše děti...

V tehdejší době získat vlastní byt nebylo jednoduché, proto jsme ze začátku bydleli u Alešových rodičů. Tam jsme přivedli na svět naší první dcerku Šárku (dnes již maminku dvou krásných dětí a našich prvních vnoučat – Kubíčka a Karolínky). Během půl roku jsme se dvakrát stěhovali, až jsme na mnoho let zakotvili v krásném třípokojovém bytě na malém pražském sídlišti. Zanedlouho k Šárce přibyl na svět syn Pavlík. Aleš jezdil

od pondělí do pátku jako mistr s uční po stavbách energetických sítí a já byla s dětmi celé dny sama doma. Spokojená až do chvíle, kdy se mi změnil před očima – prý uvěřil v Božího Syna Ježíše Krista. Hádali jsme se, dostavila se obrovská manželská krize, začali jsme se od sebe vzdalovat.

V jednu chvíli jsem cítila, sedíc na posteli a křičíc na něj své stesky, ukřivdnosti a zlobu, že nemám nikdy vyřknout větu: „Buď Bůh, nebo já, vyber si“, protože i přesto všechno, jaký odpor jsem k němu a k jeho víře cítila, tak jsem věděla, že bych tento boj prohrála. Po pár týdnech mě Aleš pozval na víkendové setkání jeho „skupiny“. Zaváhala jsem, ale rozhodla se, že pojedou. Odjeli jsme celá rodina na víkendové setkání křesťanské skupiny a mne se dotkla atmosféra přátelství a přijetí. Je pravdou, že mne šokovaly večerní modlitby a to, že chválili nějakého jim známého Boha. Pak měl svědectví o tom, jak uvěřil v Ježíše Krista kluk, kterého jsem znala už jako Alešova učedníka a později jeho spolupracovníka. Mluvil o tom, co prožíval, jak celý

život něco hledal a nevěděl co, jak našel a... já musela vyběhnout ven, jakoby mluvil o mne a o mém životě.

Ten večer jsem přijala Pána Ježíše do srdce a spolu se svým nově nalezeným manželem přijala první slovo od Boha: „Vždycky jste toužili po třech dětech, já vám ho nyní dám“ a za deset měsíců přišla na svět naše druhá dcera Alenka (nyní 20letá sportovně založená slečna).

Když jsem Alenku donesla z porodnice, často jsem se zamýšlela nad tím, že je mnoho dětí, které nemohou mít mámu a tátu a že bychom alespoň jednomu z nich měli dát šanci, dát mu domov a lásku. Když byli Alence dva roky, donesli jsme si z kojeneckého ústavu malého 11 měsíčního chlapečka Patrika – rázem jsem měla vytoužená „skoro“ dvojčata, a tak začala naše dráha pěstounů.

Manželé s dětmi to neměli v našem pražském sboru tak úplně jednoduché, proto jsme založili a dlouhou dobu vedli skupinku pro rodiče s dětmi. Po dvou letech přišel na svět náš další syn Martin (dnes velký 17letý mladík s velkým srdcem po tátovi). Panelákový byt nám začínal být těsný, ale já si neuměla představit, že bychom ho měli někdy natrvalo opustit. Jednoho

Za těch jednadvacet let společného chození s Pánem sme zažili nějakých přívalů, které nás však nezlomily, ale i mnoho slunečných dní, mnohá vítězství...

dne jsem šla s dětmi na procházku a děti se ptaly, proč někdo má dům se zahradou a někdo musí bydlet v paneláku, když jsme přišli domů, začaly stavět z kostek lega ten „náš“ dům, do kterého se brzy přestěhujeme. Nakazili nás tím, často jsme pak společně na toto téma i my s Alešem diskutovali. Bůh k mému srdci znova promluvil a řekl: „Alenka půjde do školy už v místě nového bydliště, připrav se na to.“

Dva roky uplynuly jako voda a já jednoho lednového dne šla s Alenkou od zápisu do 1. třídy. Za zatačkou se objevilo naše sídliště a já si náhle vzpomněla na slova, která mi Bůh řekl o našem stěhování, pomyslela jsem si: „Bože, jak tohle chceš dokázat? Stane se snad zázrak? Vždyť za půl roku povedeme Alenku do první třídy místní školy.“ A za pár dní to všechno začalo – ale to je úplně jiný a samostatný příběh plný Božího dobrotvivého jednání s naší rodinou. Podstatné je to, že skoro přesně za tři měsíce jsme se stěhovali do vlastního prostorného rodinného domu na vesnici. Děti byly šťastné, konečně volnost, pohoda, v domě více místa – tehdy mne napadlo – tolik dětí by se sem k nám vešlo... Po půl roce jsme si přivezli z dětského domova 16letého kluka Václava, za další rok 2,5letou romskou holčičku Lucinku. V březnu 2002 ve vesnici tragicky zemřela maminka a zůstala po ní 4letá holčička – ten den jsme se jí ujali a už u nás zůstala natrvalo..., když máte sedm dětí, jedno navíc se u vás „ztratí“ taky – a najednou počítáte a kolem stolu je deset lidí – táta, máma a osm dětí – to je až dost. Řekli jsme si STOP, už víc opravdu ne.

Začala dostavba podkroví našeho domu, původně proto, aby děti měly více místa. V té době jsme se seznámili se dvěma romskými bratry, kteří žádnou rodinu neměli a trávili všechn svůj čas vždy jen v dětském domově. Dilema vyřešily naše děti za nás, když se zeptaly: „A mami, to ti jich není ani trošku líto, když je tu máme na návštěvě a pak je musíš dovézt zpátky do děčáku a nechat je tam? To ti to netrhá srdce?“ Trhlo mi to srdce, tak jsme si je nechali – kde se nají osm dětí, nají se jich i deset... ještě že jsme ten náš dům trošku „přifoukli“.

V té době jsme již vedli občanské sdružení „Pěstounské rodiny kraje Vysočina“ a skrze něj pomáhali i dalším náhradním rodinám na Vysočině. Děti už povyroستly z dětských her a nebylo potřeba se jim denně věnovat, proto jsem uvítala možnost jít znova téměř po 23 letech do „smysluplné“ práce – otázka spíše zněla, jestli to ještě vůbec po tolika letech s dětmi doma zvládnou. Sdružení dostalo z evropských zdrojů finanční prostředky na vzdělávací projekt a já nastoupila na místo asistentky

projektového manažera a vyměnila hrnce a vařečky za notebook a jednání s úřady práce a klienty projektu.

V největším zápřahu, kdy projekt byl ve svém nejvyšším bodě, s nejvíce klienty a nejvíce rozjetými vzdělávacími kurzy nám ráno doma zazvonil telefon a sociální pracovnice volala s prosbou: „Mám tu dvě malé děti v krizi, prosím, nemohli byste si je vzít k vám?“ Opět jsme začali stříhat s prvnáčkem písmenka, učili se s ním slabikovat a s druhákem číst, večer jsem děti ukládala do postýlky a ve chvíli, kdy zavřely oči, jsem nasedala do auta a jela do 14 km vzdálené kanceláře, abych dokončila to, co jsem nestihla přes den. Je pravdou, že velké děti mnohé moje povinnosti převzaly. Po půl roce se 7letý chlapeček musel s námi rozloučit a my ho z rozhodnutí soudu předali zpět do péče jeho

biologickým rodičům, které do té doby nikdy neviděl. Devítiletá holčička Sandra u nás již zůstala v dlouhodobé pěstounské péči.

Spolu s Alešem již dva roky vedeme i celorepublikovou organizaci pro náhradní rodiče, a to „Asociaci náhradních rodin ČR“, krom toho chodíme do základních škol besedovat s dětmi o náhradní rodinné péči a chystáme se na dráhu pěstounů na přechodnou dobu, v létě pak bereme další děti z náhradních rodin na vodu, v zimě s nimi jezdíme na lyže – náš život je naplněný až po okraj, nebyla chvíle, kdybychom se nudili. Často se nás lidé ptají, jak to můžeme všechno zvládnout? A my odpovídáme: „Z lidských sil to určitě zvládnout nejde, sílu si denně vyprošujeme u našeho Pána, jemu vděčíme nejen za záchranu našeho manželství a za všechny naše děti, ať už doma narozené nebo přijaté, ale vděčíme mu za hezký a prostorný dům, za práci kterou můžeme s radostí dělat, za rodiny, které podporujeme a kterým rádi pomáháme. Ježíš Kristus nám dává sílu, moudrost i lásku k bližním. Každý den mu za to vše děkujeme.“

Dovětek Aleš

Od doby, co se necelý rok po mne obrátila i moje žena, náš vztah začal na úplně jiném základě. Boží slovo a život v církvi se staly prioritami naší rodiny. Nebylo pochopitelné hned vše dokonalé, ale naše životy a naše manželství se začalo čím dále více podobat „člověku, který při stavbě svého domu vykopal základy hluboko ve skále. Když pak přišla povodeň, přivalila se na ten dům řeka, ale nemohla jím otrást, protože byl dobře postaven“ (Lukáš 6,48-49). A že už jsme za těch jednadvacet let společného chození s Pánem zažili nějakých přívalů, které nás však nezlomily, ale i mnoho slunečných dní, mnohá vítězství a mnoho posunů do lepších životních okolností. Krátce po Moničině obrácení jsme dostali od Pána zaslíbení, že nás povolá na venkov sloužit Božímu lidu. Nevěděli jsme přesně, co to znamená a kdy to přijde, ale jedno je jisté, Bůh plní, co slíbil, neboť již 14 let žijeme na venkově a přes pět let stojíme ve službě jako vedoucí misijní skupiny Pelhřimov, kdy ze dvou rodin jsme se rozrostli na skupinu čítající od kojenců po babičky a dědečky několik desítek duší. Tento rok máme vizi pro ustanovení sboru v Pelhřimově a založení další skupiny v místě, odkud k nám věrně dojíždějí některé sestry. Děkuji Pánu za vše, do čeho nás povolal i před čím vším nás ochránil.

**POSLEDNÉ
VOĽNÉ
MIESTA**

Etné tábory

8. - 14. júla

Téma: Poraz svojho obra!

Po stopách kráľa Dávida a jeho hrdinov

Detský tábor pre deti do 10 rokov a rodiny s malými deťmi

Hotel Biela Medvedica, Bystrá

kontaktná osoba: Martina Jasíková (Banská Bystrica)

e-mail: jasikova.martina@gmail.com, tel.: 0904 004 830

3-10={

8. - 14. júla

Tínedžerský tábor pre tínedžerov vo veku 10-15 rokov

Hotel Hydro, Krpáčovo

kontaktná osoba: Lenka Dunajská (Banská Bystrica)

e-mail: lenka.dunajska@gmail.com, tel.: 0903 836 493

10-15={

1. - 7. júla

Mládežnícky tábor pre mládež od 15 rokov

Hotel Biela Medvedica, Bystrá

kontaktná osoba: Alena Filipková (Banská Bystrica)

e-mail: filipkova.alena@gmail.com, tel.: 0911 102 358

15<={

15. - 21. júla

Rodinná dovolenka v Nízkych Tatrách

Hotel Biela Medvedica, Bystrá

kontaktná osoba: Renáta Matušeková (Banská Bystrica)

e-mail: esmypetysafila@gmail.com, tel.: 0903 297 306

+ novinka

KONFERENCIA
Kresťanského spoločenstva

22.-24.6.2012

ŠH Štiavničky, Banská Bystrica

www.milost.sk

Ako objednať časopis:

- cena za 1 ks je 1 €
- objednávky prijímame na nasledujúcich šesť mesiacov
- cena poštovného a balného je 0,34 €
- predplatné zaplatte poštovou poukážkou na adresu

Príklad výpočtu ceny na polročné predplatné:

1 ks	1 € x 6 mes. = 6 €	+ 6 x 0,34 € poštovné = 2 €	Spolu: 8 €
3 ks	3 x 1 € x 6 mes. = 18 €	+ 6 x 0,34 € poštovné = 2 €	Spolu: 20 €
10 ks	10 x 1 € x 6 mes. = 60 €	+ 6 x 0,34 € poštovné = 2 €	Spolu: 62 €

Podobne postupujte pri výpočte ceny akéhokoľvek množstva objednaných kusov.

Objednávky SR: COM SK s.r.o., Lazovná 72, 974 01 Banská Bystrica, tel.: 048 / 414 65 49, e-mail: knihkupectvo@milost.sk, www.milost.sk

Objednávky ČR: www.milost.cz

KÁZNE NA CD 1,65 € / ks

E. Flaisz:
Stánok Dávidov 1-2
Von z undergroundovej cirkvi 1-2
Učenie 1-5
O srdci 1-2
Myseľ srdca - Nús 1-3
Vízie 1-2
Modlitby, pôst 1-2
Duchovný boj 1-3
Apostázia - Odpadnutie 1-2
Dnes získaj svoju budúcnosť 1-2
Duchovná výzbroj 1-2
Oslobodenie od kľatby 1-2
Duch požehnaní 1-2
Posledné časy 1-2
Svetonázor 1-2
Dr. P. Gammons:
Sedem krokov k uzdraveniu 1-2
Rut
Noemi a Rut 1-2
Sejba uvoľní požehnanie 1-2
Dr. P. Gammons v Žiline
Jozua I. Ako zavrieť dvere diablu B.B. 1-2
Jozua II. Dôvody, ktoré vezmú požehnanie B.B. 1-2
O šarláte Čadca 1-2
20 bodov pre úspech kresťana Bratislava 1-2
Nie je neskoro na zázrak Praha 1-2
K. Illés:
Horkosť oddeľuje od Boha 1-3
Potrebujes Boží oheň, uschopenie 1-3
Vťahy v rodine, cirkvi 1-2
Požehnanie 3
C. Jiménez: Služba druhým
Uzdravenie slepého Bartimea 1-2
Sárin smiech
I. Meszáros:
Vítazný duchovný boj cirkvi 1-2
Posvätenie 1-2
Gedeon 1-2
Hľad' na Božiu slávu 1-2
Znamená posledných čias 1-2 (19.6.2010)
J. Nagy:
Vojdi do zasľúbenej zeme 1-2
Buď vďačný za malé veci 1-2
Á. Nemes:
Prvorodenstvo
Pánov príchod je blízko 1-2
Pastier a ovce 1-2
S. Németh:
Neboj sa hovoriť o Ježišovi 1-2
Božie kráľovstvo 1-6
Pôsobenie Jezábel 1-3
Logos a réma 1-2
Muž a žena 1-2
Ako dosiahnuť úspech v práci 1-2
Požehnanie 1-2
Buď pripravený 1-3
Duchovný boj 1-5
Čas narodov 1-3
Múdrosť 1-2
Nesej do trnia 1-2
Život 1-2
Moc 1-2
Sila 1-2
Tak koho si mám vyvolit' za manželského partnera 1-3
Manželstvo 1-2
Manželstvo a výchova detí 1-2
Nesej do trnia 1-2

Nenasleduj ducha tohoto veku 1-2
Vyjdi zo Sodomy 1-2
Čarovanie v letnično-charizmatických zboroch 1-2
Charakteristické znaky ducha Jezábel 1-2
Ako vytlačiť ducha Jezábel 1-2
Kain a Ábel 1-2 **5,-€** (7.2.2010)
Oslobodenie od pustošiteľa 1-2 **5,-€** (3.4.2010)
Čo sa udialo na kríži 1-2 **5,-€** (18.4.2010)
Duch života a svedomie 1-2 **5,-€** (22.5.2010)
Posilnenie miestnych zborov 1-2 **5,-€** (25.8.2010)
Sila Božieho kráľovstva 1-2 **5,-€** (23.5.2010)
Príčiny celosvetového rastu okultizmu 1-2 **5,-€** (22.5.2010)
Nápis na stene **4,-€** (20.6.2010)
Šťastie 1-2 **5,-€** (9.1.2011)
Blahoslavení krotkí 1-2 **5,-€** (12.1.2011)
Mária si vybrala lepší podiel **4,-€** (16.3.2011)
M. Neubauer: Božia uzdravujúca moc
J. Osteen:
Sedem vyznaní, ktoré ti pomôžu zvíťaziť nad obrami
Bojuj dobrý boj svojím vyznaním
Ako sa môže stať zázrak
D. Prince:
Pravý a falošný Kristus 1-2
Pravá a falošná cirkev 1-2
Božia hojnosť 1-4
Odpustenie
T. Ruff:
Čo znamená byť Božím služobníkom 1-6
O modlitbe 1-3
Vízie a sny
Buď úprimný k Bohu
O človeku 1-3
Otcovstvo 1-2
D. Schambach: Prístup k Bohu s vierou 1-2
B. Szabó:
Dávid a Goliáš 1-2
Nevzdaj boj! 1-2
Zdedili sme studňu živej vody 1-2
Odkaz Veľkej noci 1-2
Vstup do svetla, odíď z tmy 1-2
Jozefovo víťazstvo-drž si nádej 1
Vyjdi zo Samárie 1-2
Sila Božieho Slova 1-2
Neboj sa! 1-2
G. Szekeres:
Vytrvaj v duchovnom boji 1-2
Samaritánka - svätosť 1-2
Vstaň, svieť a zlám jarmo 1
G. Tóth:
Izrael a cirkev 1-2
Evanjelizácia 1-2
M. Virga:
Čas napravenia - úplná obnova
Neopúšťaj dve studne
Deborina bitka
Nenasleduj diabla, hľad' na Boha 1-2
M. Zechin:
Buď človekom čerstvého oleja 1-2
Dôležitosť mena Ježiš
Pôsobenie krvi Kristovej
Nahovorené knihy z Biblie:
Príslovia 1-2
Žalmy (1-40)
Žalmy (41-79)
Kazateľ, Pieseň Šalamúnova
Evanjelium Jána 1-2
Evanjelium Marka 1-2

Evanjelium Matúša 1-2
List Židom
List Rimanom
Listy: Galaťanom, Efežanom, Filipanom

DVD 1ks za 3,30 €, 2ks za 4,- €

T. Anthony: Skrotenie tigra
R. Bonnke: Uzdravenie Božou mocou 2,30 €
Dr. P. Gammons: Noemi a Rut 1-2
Jozua I. Ako zavrieť dvere diablu 1-2
Jozua II. Dôvody, ktoré vezmú požehnanie 1-2
D. Hunt: Žena na šelme
I. McCormack: Záblesk večnosti 1,70 €
I. Mezsáros: Znamená posledných čias 1-2
S. Németh: Sila Božieho kráľovstva
Nápis na stene
Dr. Peter Gammons v Ban. Bystrici
Dr. M. Rawlings: Do pekla a späť 2,30 €
G. Szekeres: Svätosť - Samaritánka
Dr. B. Moore: Strachonómia 1-2
M. Virga: Nenasleduj diabla, hľad' na Boha
M. Zechin: Prielom

MP3 3,30 € / ks

Evanjeliá Matúš, Marek, Ján
E. Flaisz: Modlitba
K. E. Hagin: Sedem krokov k vypočutej modlitbe
Etika služobníkov
K. Illés: Požehnanie
A. Mézes: AkosastatBožimhrdinom,Zborovýrast
D. Prince: Démonológia a oslobodenie
Si pod kľatbou - príčiny kľatby
Čarodejníctvo - verejný nepriateľ
Čo je pravda
T. Ruff: Prorocké videnie o cirkvi, Zákon a milosť

KNIHY

Biblia - Roh. preklad (veľký formát) 32,00 €
Biblia - evanj. preklad 12,90 €
Evanjelium Jána 2,00 €
B. Bergerová:
Najväčší biznis môjho života 2,00 €
L. Beverov: Si viac, než kolko vážiš 6,10€
J. Bevere:
Satanova návnada 6,40 €
Víťazstvo nad strachom 7,50 €
Srdce v ohni 7,20 €
Pod Božou ochranou 8,40 €
Bázeň pred Hospodínom 8,40 €
Bližšie k Bohu 8,50 €
R. Bonnke:
Jistota spasení 1,20 €
Na prvom mieste prímluva 1,40 €
Hospodin, ktorý ťe uzdravuje 1,40 €
Moc Ježišovy krvi 1,40 €
Nadšení pro evangelium (životopis) 5,00 €
Evangelizace ohněm 8,00 €
Duch Svatý - zjevení a průlom 8,00 €
Čas sa kráti 8,50 €
E. L. Cole: Maximálna mužnosť 6,20 €
K. Copeland:
Moc spravodlnosti 4,00 €
Poznej svého nepřitele 4,00 €
B. J. Daugherty:
Veden Duchem 5,00 €
C. Freidzon:
Duchu svatý, hladovím po tobě 5,30 €
P. Gammons:
Moc mena Ježiš 2,40 €

Zrazu, Dotyk z neba 2,50 €
Zákony prosperity 3,90 €
Trikrát o uzdravení 3,90 €
K. E. Hagin:
Ako byť vedený Duchom Božím 5,00 €
Následování Božího plánu pro tvůj život 8,00 €
Vitaj v Božej rodine 6,00 €
Biblický kurz uzdravenia 10,00 €
Uzdravujúci pomazání 9,00 €
Duch Svätý a Jeho dary 9,10 €
Porozumieť pomazání 8,90 €
H. Hillová: Modlenie sa Božieho slova 3,10 €
B. Hinn: Vitaj, Duchu Svätý 9,20 €
Pomazanie 5,60 €
M. Chavda: Bdenie s Pánom 6,00 €
D. Y. Cho:
Štvrtá dimenzia 5,80 €
Štvrtá dimenzia II. časť 5,80 €
Modlitba, kľúč k prebudeniu 5,50 €
Daniel 5,50 €
C. Jiménez: Companero Julian 6,00 €
J. Langhammer:
Čo sa stane s týmto svetom 3,30 €
W. Margies:
Problémy (ne)jsoú požehnaním 1,60 €
Zázrakům rozumět, zázraky prožívat 5,00 €
Únik z vězení nemoci, zvyku a zákonictví 9,00 €
J. Meyer: Revolúcia lásky 9,90 €
B. Moore: Strachonómia 7,00 €
S. Németh:
Desatoro, 8,50 €
Znovuzrodenie 8,00 €
S. Omartian:
Moc manželkých modlitieb 8,50 €
Moc manželových modlitieb 8,50 €
T. L. Osborn: Uzdravenie 10,90 €
John Osteen:
Zázrak v tvojich ústach 1,70 €
Božský prúd 1,70 €
Joel Osteen:
Ten nejlepší život 9,90 €
D. Prince:
Otcovia, píšem vám ... 3,00 €
Lucifer odhalený 5,50 €
Manželia a otcovia 5,80 €
Boží liek na odmietnutie 2,40 €
Jazyk - kormidlo tvojho života 3,30 €
Moc proklamácie 3,40 €
Modlitby za vládu 1,20 €
Svätý Duch v tebe 2,40 €
Uzdravujúca moc Božieho slova 1,50 €
Zmierenie 6,70 €
Oni budú vyhánat' démonov 9,80 €
Požehnanie alebo kľatba 9,30 €
Životný cieľ naplnenie Božej vôle 2,00 €
Výnimočná Božia láska 2,40 €
Horké hlby života 2,40 €
Manželská zmluva 4,20 €
Boží plán pre tvoje peniaze 4,00 €
Duchovný boj 4,50 €
Pôst 4,00 €
Oni budú vyhánat' démonov 9,80 €
Požehnanie alebo kľatba 9,30 €
Životný cieľ naplnenie Božej vôle 2,00 €
Výnimočná Božia láska 2,40 €
Horké hlby života 2,40 €
Manželská zmluva 4,20 €
Boží plán pre tvoje peniaze 4,00 €
Duchovný boj 4,50 €
Pôst 4,00 €
Formovanie histórie prostredníctvom modlitby a pôstu 5,80 €
Zasľúbená zem 6,60 €
Spravodlivý bude žiť vierou 5,50 €
Základy kresťanského života 10,00€
T. Sangsterová: Roztržený závoj 6,50 €
L. Sumrall: Viera zmení tvoj svet 5,80 €
C. G. Severin: Rusko si získalo naše srdcia 6,60 €
J. F. Walvoord:
Armagedon, ropa a teror 9,90 €

BANSKÁ BYSTRICA
Lazovná 72
Štvrtok 18:00 hod.
Nedeľa 10:00 hod.
BANSKÁ ŠTIAVNICA
Dolná 18 (bud. Šindlerky, 2. p.)
Streda 18:00 hod.
BRATISLAVA
Záhradnícka 95, 2. p.
Streda 18:00 hod.
Nedeľa 17:00 hod.
BREZNO
ČSA 2
Utorok 17:30 hod.
Nedeľa 9:00 hod.
ČADCA
Autoškola Sinex, Kukučínova 960
Piatok 18:00 hod.
DETVA
ZŠ J. J. Thurzu
Utorok 18:30 hod.
GALANTA
OD UNIVERZÁL Hlavná ulica 918/2 (1. posch.)
Streda 17:30 hod.
Sobota 16:00 hod.
HOLÍČ
Kátovská 3000 (Jedáleň u Krížanka)
Nedeľa 10:00 hod.
HUMENNÉ
Chemlonská 1 (2. posch.)
Utorok 18:00 hod.

KOŠICE
Trieda KVP 4
Nedeľa 17:00 hod.
LEVICE
Junior Centrum, 4. poschodie
Utorok 18:00 hod.
LEVICE
Hotel Astrum ul. P.O. Hviezdoslava 2A
Štvrtok 18:00 hod.
LIPTOVSKÝ MIKULÁŠ
Hypernova (1. posch.)
Nedeľa 9:00 hod.
LIPTOVSKÝ HRÁDOK
Dom kultúry Nedeľa (každá druhá) 9:00 hod.
LUČENEC
ul. Majakovského 15 (neďaleko Reduty)
Streda 18:00 hod.
MARTIN
Jesenského 28 (nad potravinami SAMA) martin.milost.sk
Štvrtok 18:00 hod.
Nedeľa 9:30 hod.
NITRA
Janka Kráľa 29 (pri PKO) nitra.milost.sk
Streda 18:00 hod.
Nedeľa 10:00 hod.
NITRA (Kresťanský zbor Archa)
Akademická 4 (budova Agroinštitútu)
Nedeľa 10:00 hod.

PRIEVIDZA
Veľkonecalská 93 prievidza.milost.sk
Streda 18:00 hod.
Nedeľa 10:00 hod.
POPRAD
DOM VIERY, Karpatská 17 (oproti BILLE) www.domviery.sk
Streda 18:00 hod.
Nedeľa 9:00 hod.
REVÚČA
Železničná 33
Piatok 17:00 hod.
RUŽOMBEROK
Bjorsonov dom, Námestie slobody 10
Utorok 17:30 hod.
SERED
Železničiarska 4345/23A
Piatok 19:00 hod.
SPIŠSKÁ BELÁ Romani Archa
budova Pošty
Nedeľa 10:00 hod.
SPIŠSKÁ NOVÁ VES
Krčméryho 1 (býv. materská škôlka)
Nedeľa 9:00 hod.
ŠAĽA
Vičanská 6 (pri zastávke Olympia)
Streda 18:00 hod.
Nedeľa 9:30 hod.

TRENČÍN
Nám. Sv. Anny č. 350/5 OD OMAR - 3. posch.
Piatok 18:00 hod.
TRNAVA
Hotel Inka
Utorok 18:00 hod.
ZVOLEN
Lazovná 72, Banská Bystrica
Štvrtok 18:00 hod.
Nedeľa 10:00 hod.
OSTRAVA - Mariánske Hory
28. října 165 - bud. Zepter
Utorok 18:00 hod.
PLZEŇ
SOU elektrotechnické budova č. 8, veľký sál, 1. posch. Vejprnická 56
Nedeľa 10:00 hod.
PRAHA
Novotného lávka 5 www.milost.cz
Čtvrtek 18:00 hod.
Sobota 10:00 hod.

BOHOSLUŽBY ČESKO
BRNO - KUŘIM
Kulturní dům Rubinek Poznaňská 10, Brno-Žabovřesky
Utorok 18:00 hod.
HODONÍN
Štefánikova 46 (areál Cykloservisu) web: www.milost.net
Nedeľa 9:30 hod.

HRADEC KRÁLOVÉ
Šimkova office centre, as Šimkova 1224/2b
Nedeľa (párna) 16:00 hod.
Nedeľa (nepárna) 10:00 hod.
OLOMOUC
Čajkovského 17
Štvrtok 18:00 hod.
Nedeľa 10:00 hod.
OSTRAVA - Mariánske Hory
28. října 165 - bud. Zepter
Utorok 18:00 hod.
PLZEŇ
SOU elektrotechnické budova č. 8, veľký sál, 1. posch. Vejprnická 56
Nedeľa 10:00 hod.
PRAHA
Novotného lávka 5 www.milost.cz
Čtvrtek 18:00 hod.
Sobota 10:00 hod.
PROSTĚJOV
Sborová budova (býv. Vítana) Průmyslová 3142/1
Streda 18:00 hod.
Nedeľa 10:00 hod.
PŘÍBRAM
Kulturní dom PŘÍBRAM
Nedeľa 10:00 hod.
ÚSTÍ NAD LABEM
Dvořákova 3134/2
Streda 18:30 hod.
Nedeľa 10:00 hod.